

ЧУДЕСА СЕЛЕКЦІЇ

— Хоч виведена нами нова порода курей дуже дрібненька й несеться воронячими яйцями, зате зовсім не потребує приміщеня.

Малюнок

Чолом вам, Михайле Андрійовичу, здоровенькі були!

Ну й народ тепер пішов, просто спасу немає — причіпливий, вередливий, нетерпимий. Давай йому все тільки досконале, тільки добрякісне, тільки таке, щоб до серця йому припало. А на погане дивитися не хоче. Та мало сказати, дивитися не хоче — сердито одвертається і скарги пише в усі інстанції, привселюдно з критикою накидється. Я вже не кажу про такі речі, як житлове, скажімо, будівництво. Боронь боже, дадуть комусь нову квартиру, а вона виявиться з брачком — шуму не обберешся! Колись би так ще й дякував би, своїми руками ліквідував би усі недоробки, допущені будівельниками, а ниніки одразу скаргу пише, вимагає у фейлетон бракоробів вставити, до судової відповідальності притягти.

Ну, нехай уже з житлом у такому категорично розрізі ставиться питання, але ж воно кругом так, куди не повернися. Якесь підприємство м'ясорубки з браком випустить — плюються, пошиє неоковирні плаття — плюються. Та візьміть навіть такий дріб'язон, як запальнички. Як тільки вона не запалюється або бензин з неї витікає — уже на твою голову поспілеться хуртовина рекламацій, скарг, листів. Ну, викинь П, як вона негодяша, так ні — крик знімають:

— Сякі-такі бракороби!

— Руки й ноги їм переламати за такий ширнепротріб!

Та що там говорити, ви й самі це добре знаєте, і не з чужого, а з власного досвіду. Керований вами завод, враховуючи те, що Рада Міністрів СРСР прийняла пропозицію союзного Держплану про збільшення випуску запальничок (у цьому році їх буде випущено близько 13 мільйонів), поклав за благородну мету зробити і свій вагомий внесок у цю корисну справу. Чудовий намір! Зелену вулицю йому! Мільйони запальничок у кишеньках курів — це мільйони кубометрів заощадженого лісу в кишенні держави, це тисячі центнерів сірки, котра піде не на сірники, а на інші народно-господарські потреби. От що таке запальничка! Так оціни ж цей добрий намір, гукни йому на повні груди хвалу та славу! Еге, діждешся! Оцінили, та не з того боку, гукнули, та не в тому ключі!

— Брак, на якому проби ніде ставити!

— Запальничка коштує 2 крб. 70, копійок, а ціна їй рівно гріш у ярмарковий день!

— Посоромилися б ставити герб славного Львова на цьому безславному «огнєупорі»!

Бачте, якої заспівали? Бач — «огнєупор»! Ну, коли «огнєупор», то oddай дітям, хай бавляться. За іграшку теж часом добре гроши платиш. А нема

Здоровенюкі БУЛІ!

Лист директорові
Львівського дослідно-
експериментального
заводу облмісцевому
М. А. НЕСЕНУ

в тебе дітей — візьми та й викинь. Подумаєш — два сімдесят! Пропиваєш іноді більше.

Жажнуть, що од подібних скарг і докорів вас уже канудить. Я вас розумію: скарги — це не подяки, позитивних емоцій вони ще ні в кого не викликали.

Але не вішайте носа, шановний Михайле Андрійовичу! У таких ситуаціях найкраще керуватися старим перевіреним принципом: «на всіх не нагодиш». Робіть і ви так. Тим паче, що у вас для цього є всі підстави. Я не жартую, я цілком серйозно кажу. Словом, ставте могорич, і я вам викладу все, як на долоні. Отож хай буде вам відомо, що, крім очорнителів, є ще й щирі симпатики ваших запальничок. Останнім часом я одержав цілий ряд подяк на вашу адресу. Громадянин Сурмило із Сумської області пише, наприклад, таке: «Якщо можеш, дорогий «Перче», то склади на своїх сторінках найсердечнішу подяку товаришу Несену за те, що врятував мене від чорного злочину, а мо-

же, й від тюрми суворою режиму. Я без п'яти хвилин палій. Так-так, палій, котрий мав пустити «червоного півня» в обійстя свого недруга. Перед тим, як іти на підпал, я надібав у нашому раймазі запальничку «Львів-ЗБК-000». Оце, подумав, якраз те, що мені треба. Сірники в такому ділі не годяться — і гаснуть на вітря, і ламаються, а головне — відбитки пальців на них остаються, а експертиза тепер така, що зразу міліцію на слід наведе. Зправив запальничку бензином, вставив кремінць і пішов уночі на палійство. Та не викресав я вогню. Як не старався, як не ловчився, а запальничка ніби заворожена — ні іскри, ні полум'я. А ти уявляєш, що було б, якби вона була взята та спалахнула. А тепер і сплю спокійно, і душа в мене чиста, як дитяча слізота. Тож ще раз ласкаво прошу передати товаришу Несену мій земний уклін за це і дяку мою найщирішу. А ще попроси його, Перче, нехай вишиле мені своє фото. Я його на початку повішу та й молитимусь на нього, як на святий образ».

Це вам, Михайле Андрійовичу, раз. А ось вам другий відгук, теж дуже теплий і душевний. Надіслав його київський інженер В. Шамарів. «Курив я, товариши, — пише автор, — страшенно, курив, як оглашений. По дві коробки «Прими» за день висмалював. У грудях клекотало, як у кратері вулкана, кашляв, як старий псауга. Знайомий лікар не раз страхав мене, що коли я не кину курити, то сінічу рапоном легенів або ампутацію ніг. І що ви гадаєте? Кинув. Уже два місяці сигарети в рот не беру й почиваю себе, як молодий архангел. Ale не подумайте, що вплинули на мене лікарські страхи. Все зробила запальничка «Львів» (хай буде благословен той день, коли я придбав !!!). Намучився я з нею до чортів. То горить, то не горить, то іскрить, то не іскрить. І я дав собі страшну клятву: якщо я, інженер, досвідчений технократ, не знайду причини цих «осічок» — я кину курити. Провозився з нею цілісінський вечір, але зрозумів, що не годен дати ради цьому маленькому технічному чуду двадцятого століття. Спередя жбурнув запальничку у сміттєпровод, за нею полетів мій інженерський диплом, за дипломом — коробка «Прими»... Велике дякую за це гігантам технічної мислі із Львівського дослідно-експериментального заводу!».

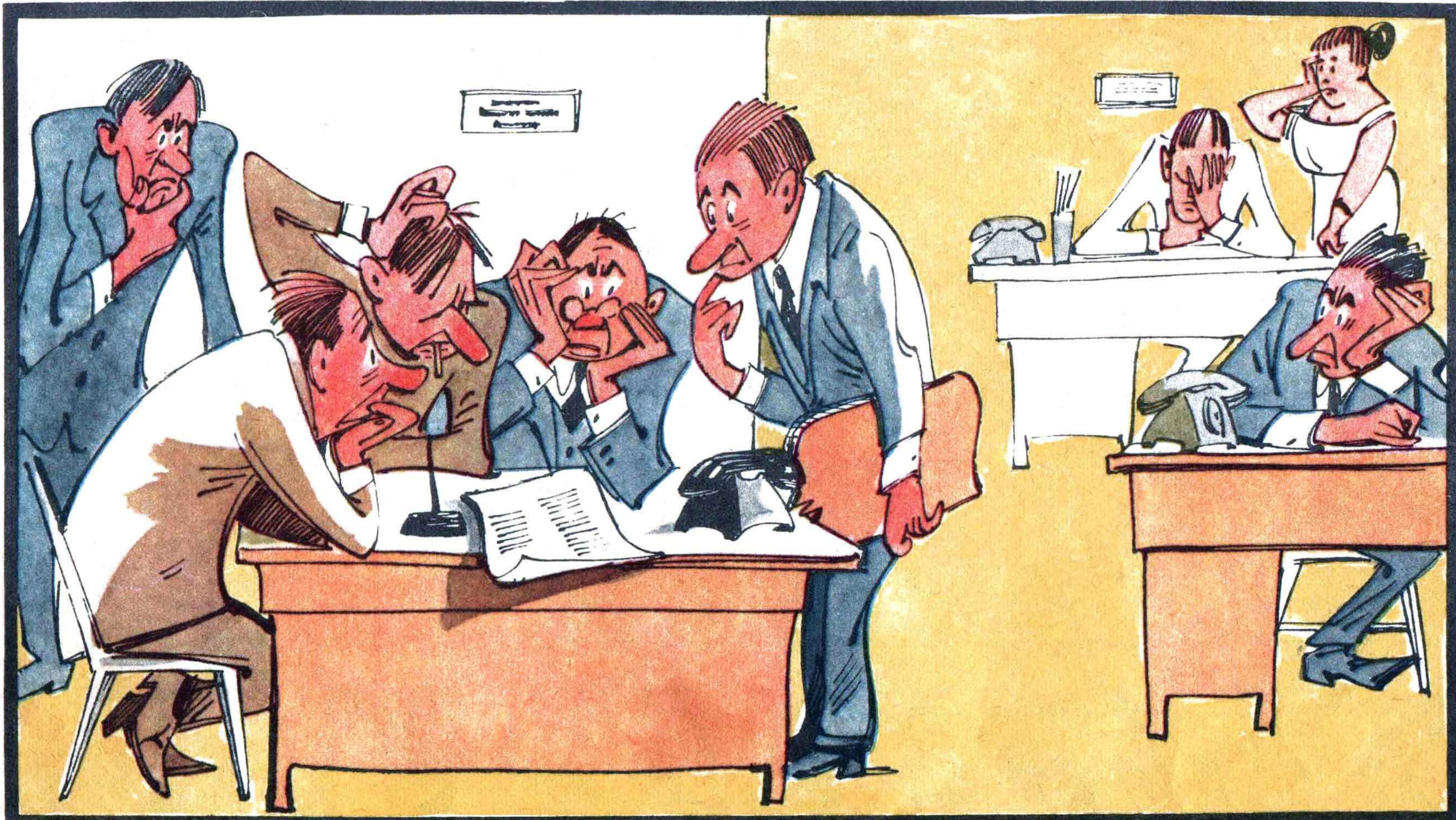
Чули, Михайле Андрійовичу? От тобі «брэн», от тобі й «огнєупор»! Кому «огнєупор», а кому й радість, кому брак, а кому й щастя.

Бігме, з вас належить.

Привіт вам і найліпші побажання од душі і серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що робити? Головний бухгалтер сидить на дієті і не дає грошей на бенкет...

— Не хазяйновитий ви голова: картопля уся хріном заросла.
— А ви прикиньте, скільки в магазині кіло картоплі коштує, і скільки — баночка хріну.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Деякі працівники Сагайдацького споживчого товариства Шишацького району на Полтавщині почали серед білого дня гроши цупити. Звичайно, не один у одного, а з наси товариства. А щоб крадіжки не було видно, її акуратно прикривали відомостями на зарплату. Всього незаконно видано на ту «зарплату» 2773 крб. З них 226 крб. поклала в свою сумочку старший бухгалтер Л. Андрієвська.

Про ці фінансові маніпуляції надійшов лист Перцеві.
Як повідомив голова Полтавського обласного комітету народного контролю т. Горбоконь, факти підтвердилися. За зловживанням зняті з роботи заступник голови правління споживчого товариства Зимогляд І. та старший бухгалтер Андрієвська Л. Справа про незаконно одержану зарплату передана до суду.

МАЛОЛІТРАЖКИ

НОВАТОР

Hi! Леонід Сироватка не хотів, щоб його ім'я у майбутті поминалося. Йому кортіло у сьогоденні себе показати. І він кинувся до винахідництва.

Думав, думав Сироватка, але що ж ти в лихій матері придумаєш, якщо навіть колесо чорті-коли вже придумано?

І переключився невдаха-винахідник на новаторство, бо воно якраз у велику моду входило.

Знову думки облягли голову Сироватки. Дні і ночі він думав. І придумав! Почав усім радити, щоб вони додавали у сир для вареників смажену цибулю.

Дуже вихвалилася потім Сироватка своїм мудрим чоловіком.

ПЛОДИ «ПРОСВЕЩЕННЯ»

— Миколо! Ти б сказав що-небудь нашому Борисикові. Бачиш, он воно котена мордує.

— Ет, що там з ним говорить? Мале — дурне...

...— Миколо! Ти ж таки батько. Поговори з нашим Боренькою. Вчора вони, розбишки, песика на подвір'ї замучили.

Розмова на чистоту

Нікак не второпаю, чому це зі шпалт газетних зійшла і в безвісти зникла одна дуже і дуже цікава рубрика.

Під цією рубрикою — а називалася вона «Чесність» — друкувалися вельми цікаві інформації.

Мені, наприклад, навіки врізалася в пам'ять замітка про благородний вчинок пенсіонера А., яка знайшла гаманець із грішми в сумі 2 карбованці 56 копійок і квиток члена ДТСАФ на ім'я Б. В-ка, і того ж таки дня все це добро повернула власникові.

Були, пригадується, під цією рубрикою повідомлення й про інші, не менш благородні вчинки. І от тепер, перебираючи їх у пам'яті, я інколи починаю думати: а чому нині таких інформацій не друкують?

Неваже на землі перевелися чесні, благородні люди?

Ні, не перевелися! І, на докір своїм колегам-газетярам, хочу опубліковати деякі факти, що підтверджують мої слова.

Один харків'янин недавно знайшов аерометр.

Це, кажуть, такий вимірювальний прилад.

Так от, знайшовши цей прилад, чоловік не привласнив його, як дехто може подумати, а подався до його власника — директора Харківського хлібозаводу № 2 т. Павлусенка і повернув йому знахідку.

Отут, очевидно, у читача і зародиться сумнів. «А як, — спитає він, — можна було встановити, що власником приладу є саме т. Павлусенко, а не хтось інший?».

Цілком законне запитання. Однак відповісти на нього не так уже й важко. Справа в тому, що аерометр було знайдено в буханці хліба, а хліб — випечено на заводі, керованому т. Павлусенком.

Кілька харків'ян одного і того ж дня знайшли дещо пошкоджені окуляри і дві цілком справні авторучки.

Само собою, як люди чесні, вони кинулися шукати хазяїна цих речей. У цьому Ім допоміг санітарний лікар. Він пильно оглянув кожну із знайдених речей, а заодно і хліб, у якому вони були запеченні, й безпомилково визначив, що це — власність Харківського хлібозаводу № 4, де за директора править т. Гур'єв.

У нас нема відомостей про те, чи дуже зрадів директор, коли йому повернули знахідки. Однак ми достеменно знаємо, що він того дня 5.600 кілограмів хліба завернув з продажу на годівлю курям.

Серед курей ця подія викликала радісне пожвавлення. На свіжі буханці вони накинулися з превеликим ентузіазмом. Може, сподівалися, що і Ім перепаде якесь пара окулярів, а з допомогою яких вони, нарешті, позбудуться курячої сліпоти.

Ну, кури кури. Вони, як відомо, нічим не гребують, ковтають навіть скельця і камінці. Люди ж до таких ділкітесів не привичаєні. Але цього чомусь не хочуть зрозуміти деякі працівники харчової промисловості.

Костянтинівський хлібозавод запінає у своїй виробі не тільки родзинки, а й шматки гуми. Ситуація, прямо скажемо, не гумористична, а люди хапаються за животи. Не від сміху, звичайно.

Не до сміху було і працівникам одного міністерства після того, як вони у своєму буфеті скуштували ікри кабачкової. А все через те, що на Путівському (Сумська область) консервному заводі дехто вважає надмірною розкішшю мити банки перед тим, як класти в них харчовий продукт.

Отут саме час обуритися і гнівно спитати:

— А куди ж дивитися санітарна інспекція?

Приєднуємося, читачу, до твого гнівного голосу і хотимо тебе запевнити: санітарна інспекція, в основному, дивиться саме туди, куди треба. Одного лише вона угледіти не може: того критичного моменту, коли людина втрачає почуття відповідальності.

В один із таких малоприємних моментів раптом виявилося, що пастеризоване молоко, яке випускає у продаж Знам'янський сирзавод, нічого спільнога не має ні з Пастером, ні з пастеризацією, а, навпаки, є ідеальним розплідником хворобливих бактерій.

— Як же це так? — широко розплющили очі спеціалісти харчової промисловості. — На заводі ж діє високо-ефективний пастеризатор!

Поки спеціалісти дивувалися, санітарні лікарі придивлялися. І помітили, що заводські умільці серйозно вдосконалили пастеризатор. Підсунули кілок під клапан, і молоко, яке надходить у машину, тієї ж хвилини з неї виливається.

От і вся пастеризація.

Треба віддати належне санітарним лікарям: вони достойно оцінили творчий успіх раціоналізаторів. Однак, коли дійшло до винагороди, то виявилось, що медицина — безсила. Більше, ніж на 10 (десять) карбованців, районний санлікар не може оштрафувати нікого.

Не треба бути дуже здогадливим, щоб відповісти, яка це тяжка втрата для людини, звіколої з місяця в місяць одержувати премії «за перевиконання».

Ну, звичайно, штраф — не єдиний метод боротьби з недбалими. Існує багато інших засобів, за допомогою яких вдається привчити таких людей до охайності й чистоти. Та, мабуть, починати треба з найпершого — з очищення совісті. Чого критися, де в кого вона потребує ретельної санітарної обробки.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Лаврін ГРОХА.

Говорить і показує МЕХІКО

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

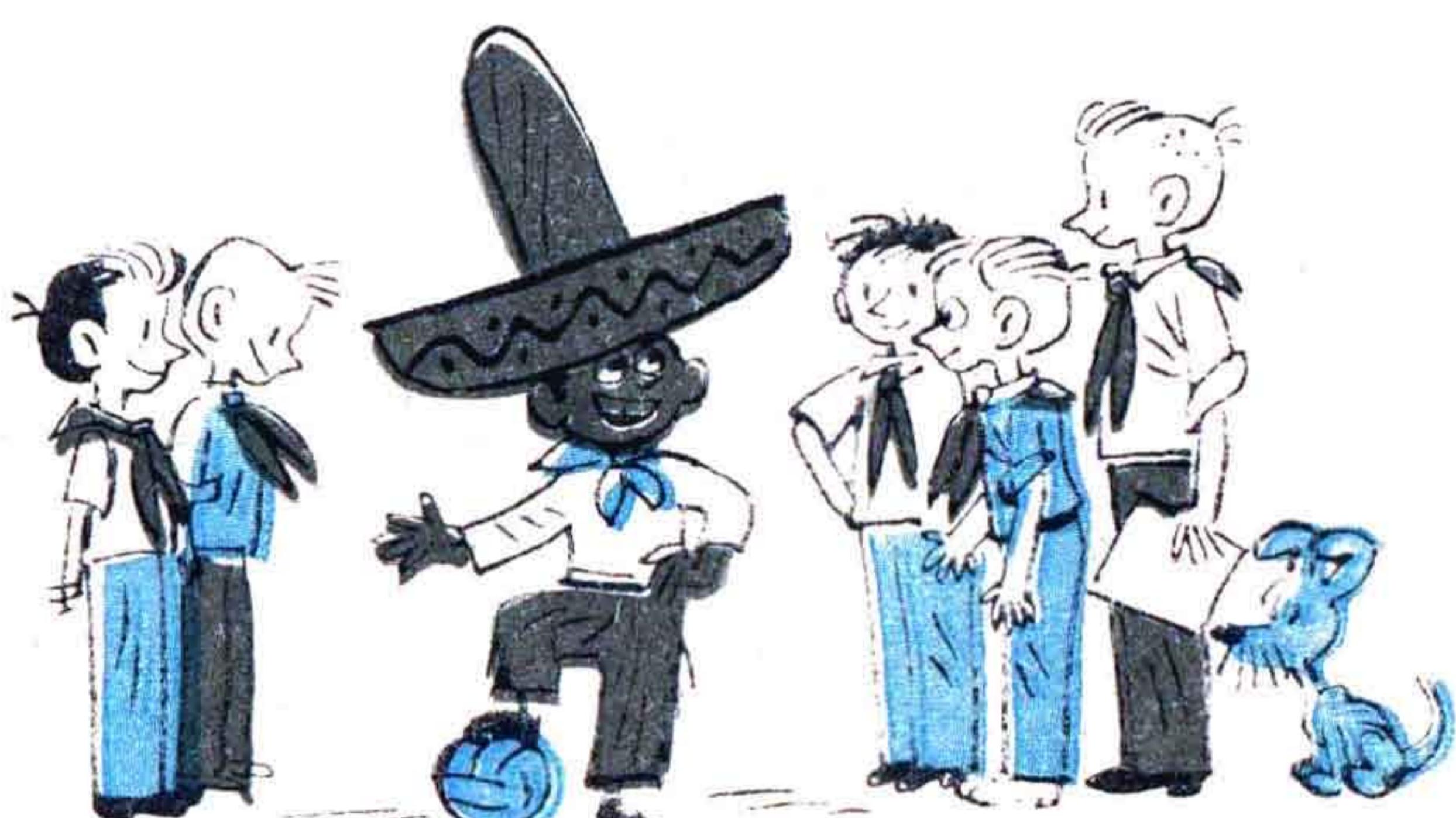
— Що ти мені, Палажко, говориш! То був зовсім не Пеле, а боббі Чарльтон.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Гі-і-рко-о!!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А як буде по-мексиканському Мунтян?
— Пеле!

Мал. А. СВИНЦОВА

— Спасибі, лікарю, що ви не вилікували мого безсоння; тепер я дивлюся єсі передачі з Мексики!

Йозас БУЛОТА

ЗАЄЦЬ-КРИТИК

ГУМОРЕСКА

Косий закінчив вищий учебний заклад і повернувся додому. Розілувався з Зайчихою, погладив зайченят, згриз листок капусти і вирішив, що треба йти до володаря гаїв та лісів Лева. Може, якусь роботу дастъ.

Ось вже він у Лева. Ввічливо привітався.

— Добре, що вчасно прийшов, — прогарчав Лев. — Якраз місце є вільне.

Нащорошив Заєць вуха.

— Бачиш, скільки неподобств у нашому лісі діється? Бери ось цей портфель. У ньому гусяче перо і книжка. Побачиш, що не га-

разд, все записуй туди!..

— Ой, — пискнув той. — Я ж маленький...

— Нічого. Даю тобі грізну і гостру зброю. Всіх негідників, не боячись, виводь на чисту воду. Зрозумів?

Боїться Заєць такої відповіальної роботи, та що вдієш? Воло-
дар наказав — виконуй!

Біжить лісом, аж раптом почув, щось у чагарнику вовтузиться, сопе і чавкає. Розсунув кущі, дивиться — Ведмідь мед йсть. Дістане щильник, посмокче і викине. Бджоли жалібно гудуть, а негідник ни-
щить їхню працю.

— Ведміду, ти що робиш? — пискнув Заєць. — Я ж тебе за таке неподобство до Книги Критики запишу!

— А ти хто такий? — озвався Ведмідь.

— Я? Я Заєць-критик.

— А-а, критик... Критика — чудова справа, — пробурмотів той у відповідь. — Тільки ж, брате, не за того взявся. Я — інспектор по будівництву цього району. Ця робота входить у мої службові обов'язки. Крім того, у канцелярії Лева у мене є друзі. А тепер іди геть! Щоб і духу я твого не чув!

Заєць так тікав, що ледь не загубив портфеля. Коли пройшов перелік, і Заєць трошки відійшов, поплентався далі.

Іде, коли гульк — Вовк Ягня доїдає.

Заєць про всяк випадок заховався за пеньок і звідти:

— Що ти робиш? Я ж тебе за це до Книги Критики!..

Вовк як почув, та до Зайця:

— Та я тебе, наклепнику!.. Хіба не знаєш, що я головний зоотехнік вівцеферми? Бачите, критикувати йому заманулося! Ще що ви-
гадав — чорнити всіх чесних працівників! Хіба мало недоліків у нашому лісі?

Так нічого не записавши, україн засмутившись, побрів Заєць далі. Вийшов на берег річки. Глянув, і собі не повірив. Протер очі. Місця наче б знайомі, лише всі дерева ніби вітром поздувало. Самі пеньки стирчать. На річці кипить робота — гребля споруджується. Ясно, чия це робота! Підбіг ближче. Так і є. Сидить товстун посередині і з задоволенням живіт почухує.

— З глузду ти з'їхав, чи що? Вкрає державний будівельний матеріал і приватну греблю та палац зводиш? А де інші Бобри з ма-
лечкою житимуть?

— Не гарячкуй, — солідним баском озвався до нього Бобер. — Я керуючий житловою контурою всього лісу. Часом, не твоя заява сьогодні надійшла до мене? Тобі що, на квартиру матеріал чи на дачу?

Заєць аж присів із перелікя.

— Вибачте, я не здав, що ви... Словом, я прошу пробачити! — і чимдуж у кущі.

Вискочив на пагорбок, а там біля гори Лисиця з дітьми курчатами ласують. І з таким аппетитом, що аж пір'ячко в усі боки роз-
літається.

— Підходь ближче, гостем будеш, — озвалася Лисиця.

— Спіймалась голубонько! Ось я тебе зараз за це до Книги Кри-
тики, — срадів Заєць.

— Кого, мене? Та я ж керуюча трестом Курників. А твоя фізі-
комія мені знайома. Згадала! Часом, не твого діда Рвану Губу білж
за те, що моркву крав? А твого брата Дзвогузного застали з сімей-
кою, коли молоді яблуньки обгризав? А тіточка...

Заєць помчав щодуху.

Віддихався, дивиться — сім'я сидить і єбдає головкою капусту, яку йому однесли й не підніти.

— А дозвіл бригадира у тебе є? —
закричав він на дружину, згадавши про свої обов'язки.

Дружина скопилася і давай гам-
селити Зайця портфелем по голові.

— Дозвіл йому давай! Ти вештаєш-
ся по лісі, а дітей чим мені годувати?

Вискочив Заєць на дівчину, сів на
приязбі, захурився.

— Що я тепер Левові скажу? Він же мені таке довір'я виявив. Ех, хіба що про Зайчиху напишу, — і витяг з портфеля Книгу.

З літовської переклав
Г. ДЕМЕНСК.

Василь ЗЕМЛЯК —
писменник.

Володимир ВЕРМЕНИЧ —
композитор.

Володимир МАТВІЄВ —
заслужений артист УРСР.

Агент номер 2—87 із конспіративним прізвищем Кисло-Борщенський спустився точно за розрахунками: на дах п'ятиповерхового будинку по вулиці Великій Малії. Скориставшись пожежною драбиною, він через вікно третього поверху заліз до кімнати свого резидента і вийшов у коридор.

Резидент жив у комунальній квартирі і в цей відповідальний момент був зайнятий тим, що сварився з сусідом.

— Скільки вам уже разів говорилося, — кричав сусіда, розмахуючи абонентською книжкою енергозбуту, — що світло в туалеті треба гасити! А потім плати за вас!

— Та забув, — виправдувався резидент і для переконливості стукав себе по голові. — І й-право забув. Зачитався, розумієте, останньою шифровкою і забув.

— Забув, забув, — передражнив сусіда. — Чому вас тільки в тому Вері-Веллі вчили! А ще резидент. Тиху!

У цю мить він побачив Кисло-Борщенського, який стояв у коридорі, судорожно притискаючи до грудей парашут.

— Господи, — розpacливо простогнав сусіда, — ще один з'явився! Теж із холодильника маргарин крастиме для шифруваної мазі. Та ще й парашут сюди припера замість того, щоб в утиль здати. Ні, я не витримаю, я буду в ЖЕК скаржитися!

— А я в міліцію! — раптом підвішив голос резидент. — Ви мені життя отруюете! Ви мені спокійно працювати не даєте! Через вас я уже невразливий підхопив...

Сварка спалахнула з новою силою. Агент номер 2—87 зрозумів, що його резидент занадто добре вживився в образ, і поспішив зникнути. Тримаючи парашут під пахвою, він спустився тією ж пожежною драбиною на землю й подрібнів у центр міста. В найближчому пункті вторсировини Кисло-Борщенський здав парашут і висотний скафандр, після чого вирішив для конспірації придбати новий одяг, щоб нічим не відрізнятися від місцевих жителів.

У центральному універмагі він купив перший ліпший костюм, не торгуючись узяв туфлі й на всякий випадок — щоб не залишати відбитків пальців — шкіряні рукавички. Проте, переодягнувшись у кінотеатрі під час сеансу й вийшовши на вулицю, Кисло-Борщенський не відчув заспокоєння. Навпаки — він щоміті ловив на собі зацікавлені погляди перехожих. Руда кішка, що лініво позирала з відчиненого вікна, випадково глипнувші на нього, раптом несамовито заверещала й кинулася на нього.

«Все. Засікли, — подумав агент номер 2—87. — Треба давати дьору. Але як?»

Рішення пришло блискавично. Кисло-Борщенський повернувся до універмагу й за десять хвилин викотив звідти новенький мопед. Потім виніс і приладнав на багажнику телевізор та байкову ковдру. Через якісі півгодини він уже весело мчав околицею міста.

«Винахідливість і швидкість — ось що мене врятувало, — радісно міркував агент, підстрибуючи в сідлі. — Тепер — у ліс. Відсіджусь, та ще й подивлюся футбол із Мексики. Але що це...»

зор кілька разів блимнув, хріпко щось прогово-рив і замовк.

— У-у, щоб тебе... — зловісно просичав агент і підняв уже ногу, щоб загилити злочасний апарат у лісові хащі, але саме в цей кульмінаційний момент поруч виросла струнка постать, і мужній баритон вимовив:

— Ні з місця, агенте номер 2—87! Ви заарештовані!

...Того ж вечора молодший лейтенант Ч. доповідав сивоголовому полковникові про успішно завершенну операцію.

— Я завжди вірив у вас, дорогий друже, — розчулено мовів полковник і притис його до своїх грудей. — Але чим пояснюється така оперативність?

— Все дуже просто, — стримано відповів молодший лейтенант. — Мені подзвонили з універмагу й повідомили про підозрілого громадянина, який купував речі, котрі ніяка розумна людина не візме, навіть вигравши по облігації велику суму. Хто, приміром, купуватиме браковані золочівські костюми, хустські туфлі або харківські рукавички? Для опудала вони, звичайно, годяться, але носити? Пробачте, навіть смішно... Я негайно прибув на місце подій і встановив, що згаданий суб'єкт — очевидчаки, необізнаний з деякими... гм, нюансами — продовжує робити фатальні помилки, привертаючи до себе увагу нашої пильної громадськості. Він придбав також мопед львівського виробництва — з тих, які покупці обходять деятою дорогою, ковдру Стеблівської бавовняної фабрики — унікальне страховище. Ну, а вже возитися з телевізором «Лотос» — справа безнадійна. Це знають і телеглядачі, і телемайстри. Я вже не говорю про таку загальновідому дрібницю, як банка вохри з Мелітопольського заводу «Хімпобут»...

— Отже, — закінчив свою розповідь молодший лейтенант Ч., — співставивши їх із свідченнями резидента, який сьогодні вранці розказував усім на базарі, що купує так багато продуктів, бо чекає гостя під кодовим номером 2—87, я зробив логічний висновок, що підозрілий громадянин — не наш, і що саме він і є отим таємничим гостем.

— Просто, як і все геніальне, — похвалив полковник і додав: — Як бачите, нема таки лиха без добра. Тож не забудьте подякувати товаришам.

* * *

З радістю виконую даний мені наказ.

За активну допомогу у викритті дуже небезпечного агента номер 2—87 оголошую подяку (з занесенням) директорам: Львівського мотозаводу — Л. С. Квітченку, Сімферопольського телевізорного заводу — Є. І. Шиповському, Золочівського філіалу Львівської фірми «Маяк» — П. Ф. Басаребі, Хустської взуттєвої фабрики на Закарпатті — Є. А. Воличкову, Харківської шкіргалантерейної фабрики № 7 — В. П. Вяткіну, Стеблівської бавовняної фабрики на Черкащині — М. М. Бондаренку, Мелітопольського заводу «Хімпобут» — М. М. Зильбергліту.

Ура!

Молодший лейтенант В. ЧЕПІГА.

2-87 ЗАЗНАЄ КРАХУ

Кисло-Борщенський несподівано помітив, що мопед сам собою змінює колір: з голубого він став іржаво-коричневим. Озирнувшись, агент зрозумів усе. Дорога була всіяна шматочками фарби.

«Нічого, перефарбую, — заспокоїв себе Кисло-Борщенський. — Але хто це мені підсунув машину, яка залишає такі небезпечні сліди? Невже спеціально — щоб вистежити? Ні, ні, негайно перефарбувати!»

Він тут же зупинився біля господарчого магазину й купив банку вохри. Та не встиг від'їхати, як виявилось, що вся фарба втекла на землю, бо кришка ніяк не хотіла затуляти отвір банки.

«Невже й тут чекали?!» — жахнувся агент і піддав газу. Однак у цю ж секунду переднє колесо мопеда перестало крутитися, шпици задеренчали й повискали, а на додачу з фарі чомусь потекла вода. Кисло-Борщенський гарячково смикнув дверці ящичка з інструментами. Але той не відчинявся. Й тоді агент зрозумів, що це — кінець.

Він скинув шкіряні рукавички (причому підкладка залишилася на пальцях) і, гірко ридаючи, покинув мопед посеред дороги й почавав до лісу, згинуючись під вагою телевізора.

В гушавині Кисло-Борщенський трохи оговтався, загорнувшись у ковдру й заходився підключати свій телевізор до портативних батарей: якраз надходив час початку першого матчу в Мехіко. Телеві-

— Знайомся — це та сама Моська!
— А-а! Ну, як же — читав, читав...

«НЕГАТИВНІ КАТАЛІЗATORИ»

Що таке «негативні катализатори»? Це речовини, що уповільнюють хімічну реакцію.

В даному разі на практиці це виглядає так. Береться трамвайна колія і Дніпродзержинський хімкомбінат. Колію прокладають до комбінату. Тут же будують диспетчерську з усіма побутовими службами. Залишається тільки підвести воду, і саме в цей час на території комбінату лопаються труби водопроводу. Вода підмиє фундамент, і диспетчерська, не ставши до ладу, виходить з нього.

Минає рік. Потім другий. І, нарешті, третій. За цей час відбуваються лише дві реакції. Перша: трамвай функціонує нормально, і робітники тільки дякують. Друга: диспетчерська

перетворюється на руїновище, і трамвайні тільки ремствують. Диспетчерам ніде працювати, а водіям, кондукторам і робітникам-колійникам ніде ні відпочини, ні рук помити.

А третьої реакції не видно: ніхто не збирається відбудовувати диспетчерську. Ні хімкомбінат, ні трест «Дніпрохімбуд». І тут, і там активно діють лише «негативні катализатори». А вони, як свідчать такі досвідчені хіміки, як директор комбінату т. Добропольський і начальник тресту т. Гончаров, можуть так уповільнити реакцію, що її і не помітиш.

Тільки руїни диспетчерської видно...

Дніпропетровська область.

НЕ ЧУЛИ ніколи про гусячу пенсію? Кажете, такого не бувало і не буває, щоб призначали птахам пенсію? Птахам, звичайно, не призначають, але дід Микола розповідає... Ось, послухайте, що він розповідає. ...Дев'яносто річок перебродив я, дев'яносто порогів життя переступив, половину світу промандрував, дві мажі тютюну викурив з оцієї черешневої люльки. Кого зустрічав, кожного питав: «Де то та правда, люди?» А мені відповідали, що правда є лише на небі у панів. Та вони її сковали за сім замків, на сім замків позамікали. Темний був я чоловік. Ні писати, ні читати не вмів. Отож і повірив.

Одного разу трапилося зі мною нещастя. Працював тоді кочишем, або, як тепер кажуть, іздвім. Запряжу в бричку вороних і везу поміщик, пана іштвана Герені, до міста. Кожної суботи возвив. Пан Герені і свою дружиночку любив, і ще одну панію в Ужгороді газдувати вчив. А щоб вона краще його науку сприймала і до ранку з квартири не виганяла, — гостинці її приносив.

Так було й цього разу. Везу ото пана до міста. Сонечко до заходу схилилося, спека спала, проходла така, благодать. Аж раптом з-за корчів заєць вискочив і прямісінько — коням під ноги. Коні перелякалися, перекинули оту бричку. І ви знаєте, багатому завжди чорт дитину колише. Панові нічого не сталося, а я під самі колеса вговдив. Попламало ребра, ногу потовкло, потрошило. На все життя кривим застався.

Все ж зрослися кістки, бо молодий був. Заходжу до пана, зняв ще на порозі шапку, до землі вклоняюся: «Пожалійте мене і діточок маленьких. З голоду помремо. Бачите, я ходити не можу, не те, що на хліб заробити».

А пан витрішив балухи, за нагайку вхопився: «Ти навмисне бричку перевернув, щоб убити свого пана! Як смієш турбувати мене, жебраче? Геть звідси!»

Думав я, гадав, що чинити, куди податися, де правду шукати. То ж на панській службі покалічило мене! Зайшов до кума свого. Він бахтером у селі був. Візьме бубон і викрикує по вулицях новини всілякі, накази панські. Кум таке порадив мені: «Йди, каже, до Ужгорода, до окружного гейтмана. У нього вся влада на весь округ. І сила і правда. Дуже ласкавий пан гейтман».

Чи хотів кум покепкувати з мене, чи й сам добре не зізнав про характер пана гейтмана? Але що було пізніше, зараз розповім.

Ходжу ото по місту босий, не знаю, куди й по-

ГУМОРЕСКА

датися. Всі будинки — високі, на вулицях і майданах — все пани та пани. Звертаюся, а вони проходять коло мене, ніби мене й немає. Нарешті довідався, де ото гейтман сидить. Заходжу в одну кімнату, а там молодий такий панок за столом. Пише. «Так і так, — кажу йому, — панські коні потовкли мене, дома діти маленькі. А пан Герені платити не хоче. Не дайте з голоду загинути». Панок скоса зиркнув на мене, зміряв з голови до п'ят, а потім від п'ят до голови та й мовить: «Важко вам на світі жити, бачіку. Та маємо ми тверді королівські закони. Вони вас пригріють своїм крилом, не дозволяють знущатися з вас. Лише поспішайте назад додому й гуску годовану принесіть».

Ой бо й наплакалася, набідкалася за тою гускою моя молодиця, коли я в мішок бідну птаху пхав!

Заходжу знов до того панка в канцелярію, мішок з плеча знімаю, а панок жалісно позирає на мене і примовляє: «Важке ваше життя, бачіку, тобто дядьку дорожий. Бачу по вашому сірчаку та гумових постолах із колеса». Ще раз вислухав мене. Бо вже й забув, чого я до нього приходив. Вислухав, забрав гуску і відніс кудись, а до мене говорить: «Все б зробив, дядьку. Але справа ця належить не до мене. Зайдіть у сусідній кабінет, я вже там підкажу, що треба».

Іду. Що маю робити? І який же добрий був той другий пан! Навіть сісти запросив, пожалів мої ноги, бо побачив, як я шкітильгаю. Вислухав уважно, взяв мене за плече і радить: «Принесіть, бачіку, гуску годовану. Ні, ліпше дві. Тоді все буде гаражд».

Так я й зробив. Приніс. Прямісінько на квартиру до того пана. Служниці його чи панії передав.

Аж тут виходить на ганок той самий пансько: «А, то ти, бачіку?» — мовить ласково, ніби дуже зрадів тій зустрічі. «Гаразд, гаразд, що прийшов. Бачу, порядний ти чоловік. На жаль, твоя справа належить не до мене. Та я все зроблю, щоб ти пенсію дістав. Я поговорю із самим паном гейтманом про твої справи. До нього звернися. Але наперед ще туди й туди піді».

Ще до двох панів ходiti довелося. «Гуску принеси, старий дурню! Тоді й говорити будемо!» — кричали на мене, штовхаючи за двері. А де їх набрати, тих гусей, коли я був такий багатий, що на печі котами орав, а в печі снопи молотив?

Така на мене злість напала, хоч лулькою об землю, хоч у воду скачи. Зайду, думаю, ще в одну канцелярію. А там молоденька дівчина в люстерько дивиться, пудерується, губи мастиль. А сама така, як намальована, як маті божа на образі. Хоч під серцем у мене аж кипить, затис я зуби та щемненько звертаюся до неї: «Пресвята богородичко, скажіть, куди дорога до господа нашого гейтмана Ісуса Христочка?» Як заверещить вона, як затулає ногами! Як натисне щось на столі, я й не бачив що... Що тут зчинилося! Боже святий... В канцелярію вскочили двоє здоровенних поліціїв і пошморгом мене, пошморгом в коридор. «Пропав я, — міркую ні живий, ні мертвий. — Занапастив душу, діточок осиротив».

На мій крик із якихось дверей вискочив пансько. Та такий гладкий, такий круглий, череватий, як корова у пана Герені. Від одного його погляду закам'яніли поліції, перестали мене бити, тільки міцно під руки тримають. Ото й був сам пан окружний гейтман. Підступив до поліціїв, як закричить на них: «Як ви посміли бити оту маргу-худобину русинську?! Хіба закон дає вам дозвіл на це?» І як розмахнеться, як розмахнеться... Я спочатку подумав, що він поліціїв буде бити. А він... Мене поза вуха — геп та геп. «Іди, — каже, — траву пасти, марго русинська».

Давно це діялось. Майже тридцять літ минуло. Біда кругла, як прості люди говорять. Котиться від одного до другого. Не забула вона й пана Герені і пана гейтмана. Дали втікача пани поміщики, коли з-за Карпат гармати загриміли, браття наші з червоними прапорами прийшли.

Старий бахтер, що колись із бубоном по селу ходив, прямо до хати пенсію приносить мені. І ви знаєте: без гуски!

З дідом Миколою розмовляв і його слова записав А. ПАТРУС-КARPATСЬКИЙ.

(Із творів персидських і таджицьких класиків)

БЕДІЛЬ

Убравшись у заморські шати,
Даремне чванишся ти, брате.
Адже й осел попону може мати
Із того краму, що й твої халати.

СААДІ

Того, хто став рабом багатства,
Несила вивільнить од рабства.
* * *

Якби-то кішка не була безкрила,
Усіх птахів вона б переловила.
* * *

Коли біда мене спітка, я до того піду,
Хто хоч один-єдиний раз сам зінав
ліху біду.
* * *

Якось тонув один скупій
На бистрині ріки Аму
І репетував: — О, боже мій,
Врятуй мою нову чалму!

* * *
Краще йти за істину в темницю,
Ніж зректись її і тим звільнитися.

ФІРДОУСІ

Ніхто не вірить брехунові —
Ба, навіть на правдивім слові.

НІЗАМІ

Добро — хай би яке воно мале було —
Куди приємніше, аніж велике зло.

Доріг, що ляжуть перед нами,
Чужими не сходить ногами.
* * *

Хто не кохав чи відкохав,
Хто прохолос давно, —
Дарма, що сили не стеряв, —
Покійник все одно.

ГУРГАНІ

У змії ні риба і ні птиця,
А лиш зміючка може уродитися.

РУМІ

Спочатку був осел,
Та не було сідла.
Відтак сідло знайшлось,
Та вовн роздер осла.

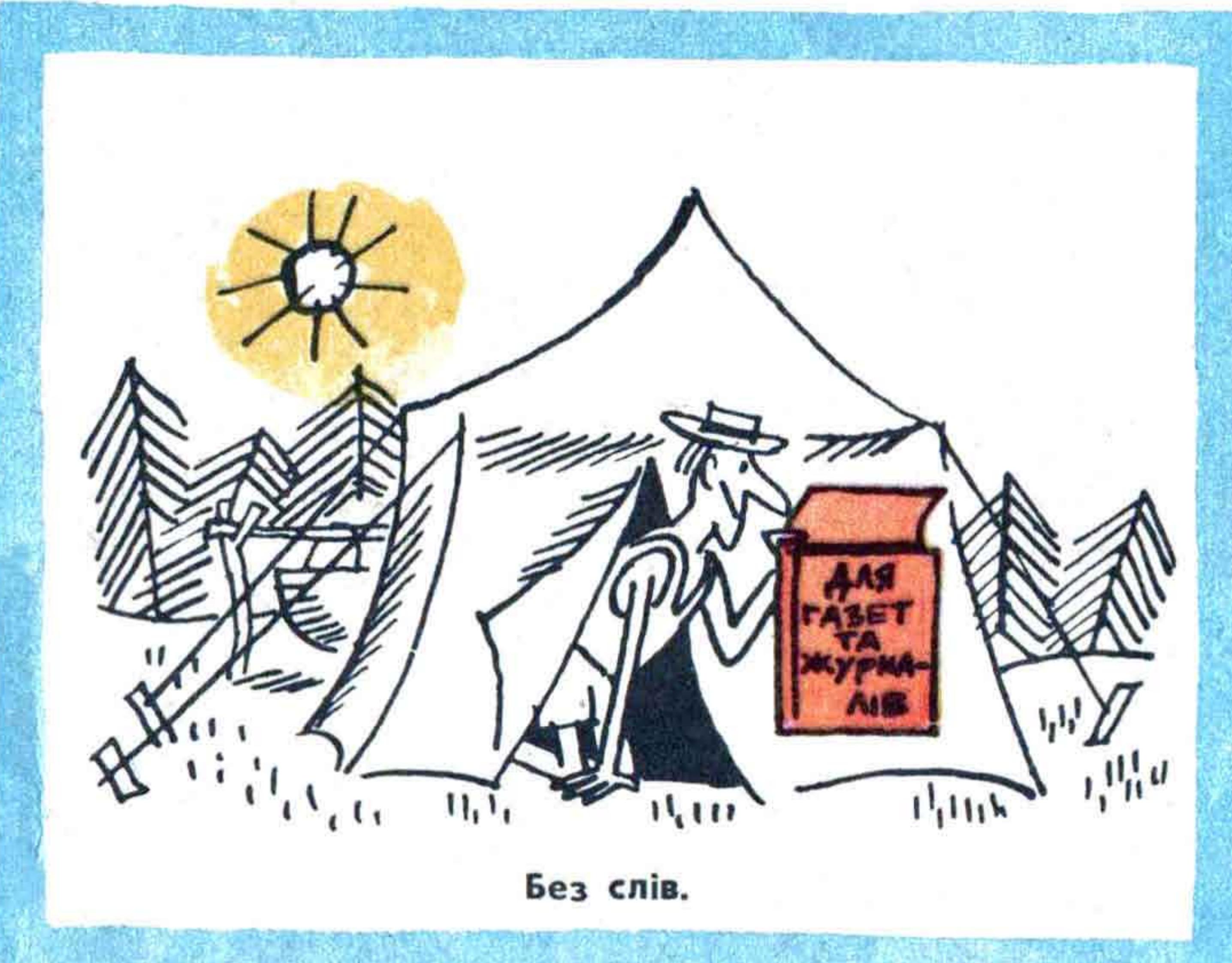
МАСУД САД САЛМАН

На тих, хто не прибрав подоби псів,
Собаки нападають.
А тих, що не вдалися у ослів,
Осли хвицяють.

Переклав
Анатолій ГРИГОРУК.

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

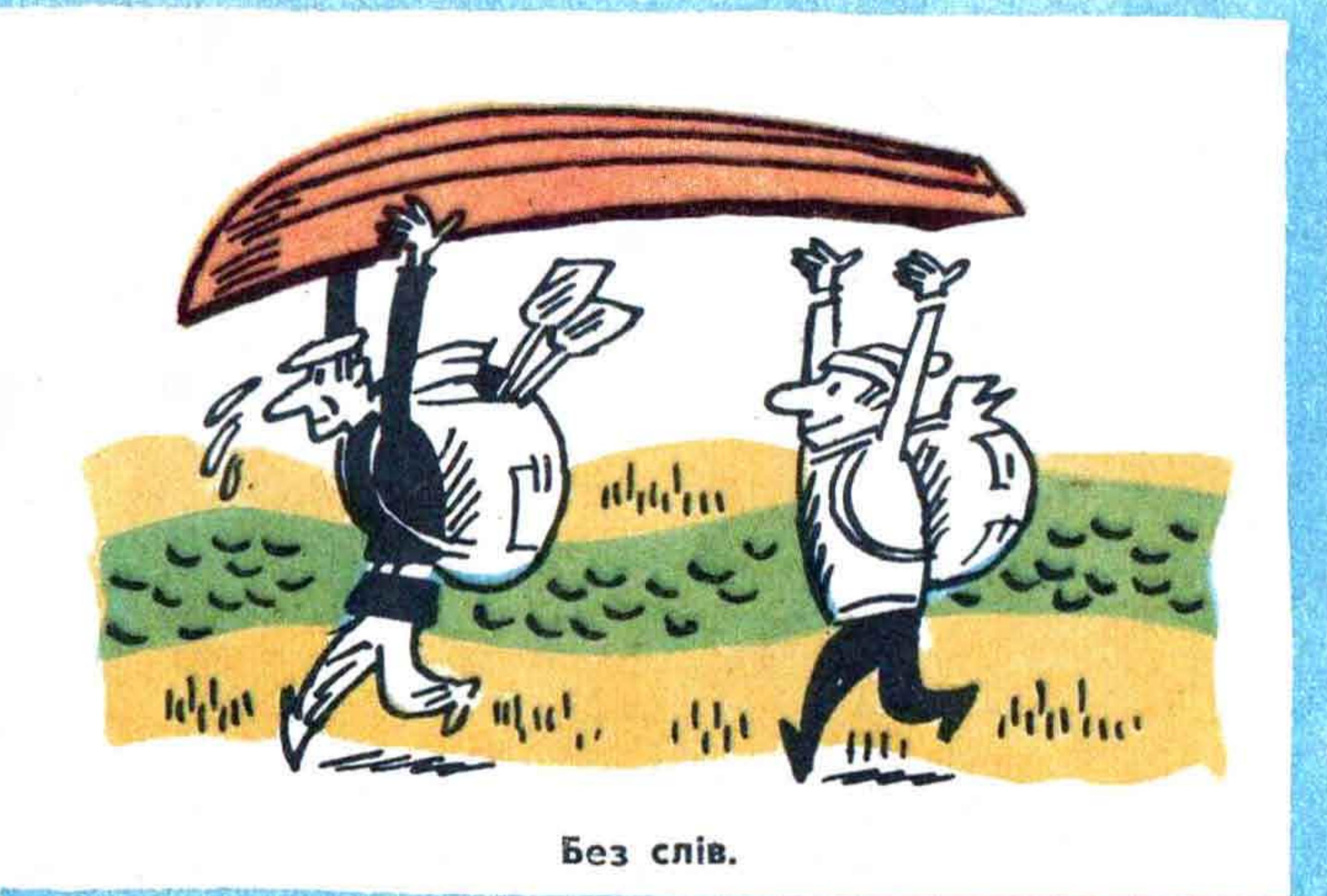
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

— Щасливчики: рюкзак на плечі — та й гайда...

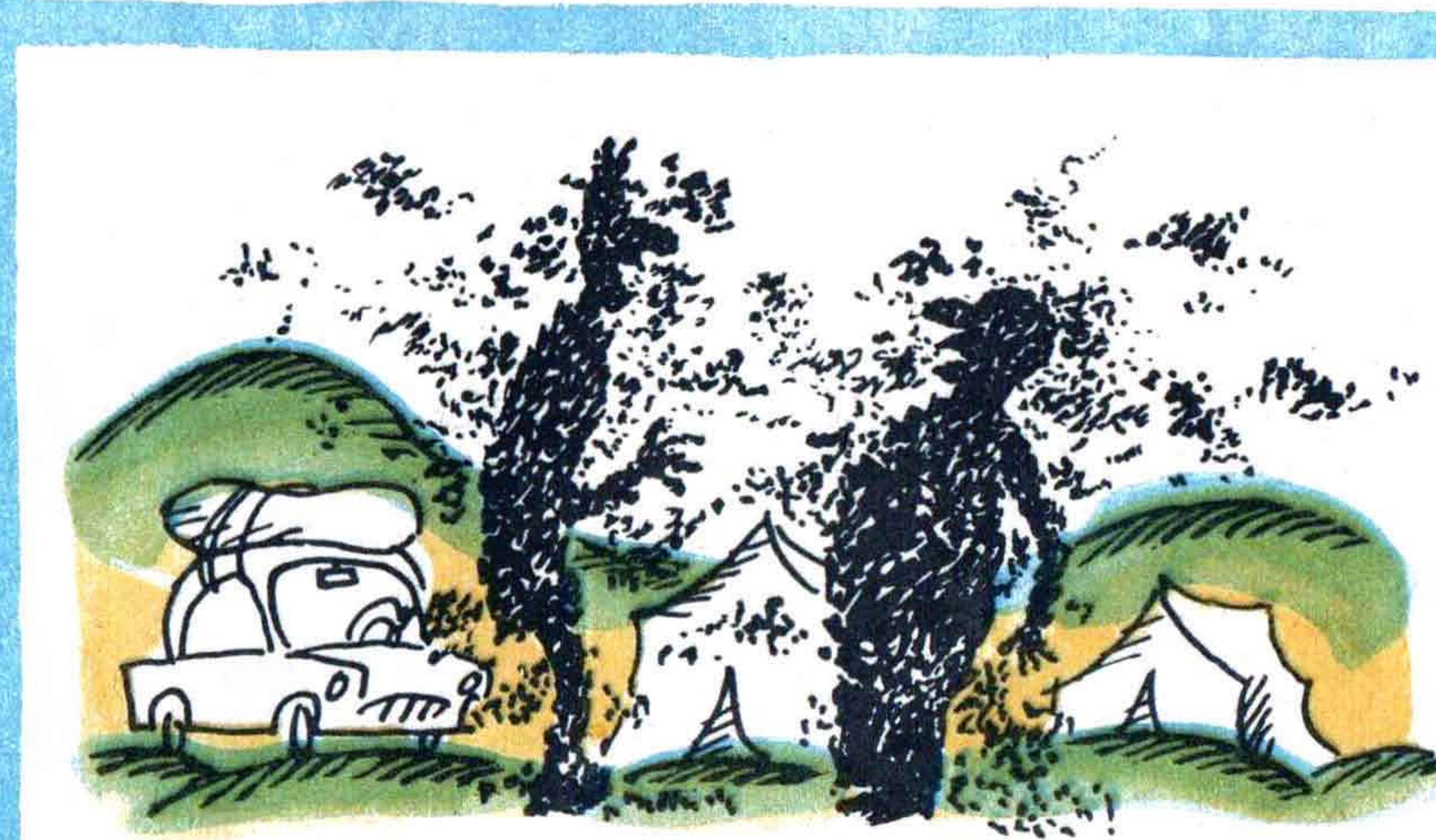
Без слів.

— А ти чого так рано додому вертаєшся?
— Завтра бюлетень кінчається...

Зануда на привалі.

— А у вас від комарів часом ніякої мазі немає?

ПЕРЧЕНЯ

РАДІСТЬ

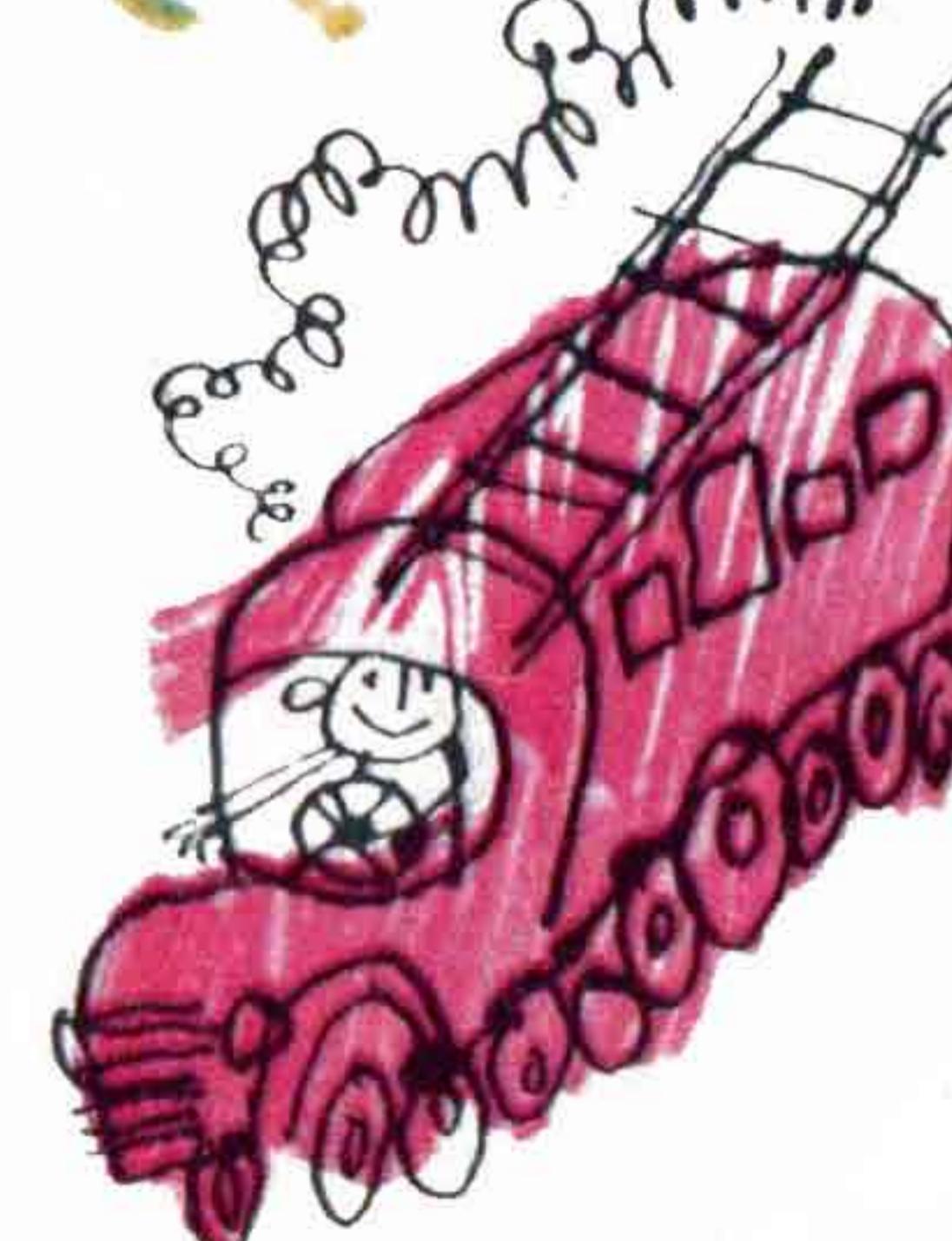
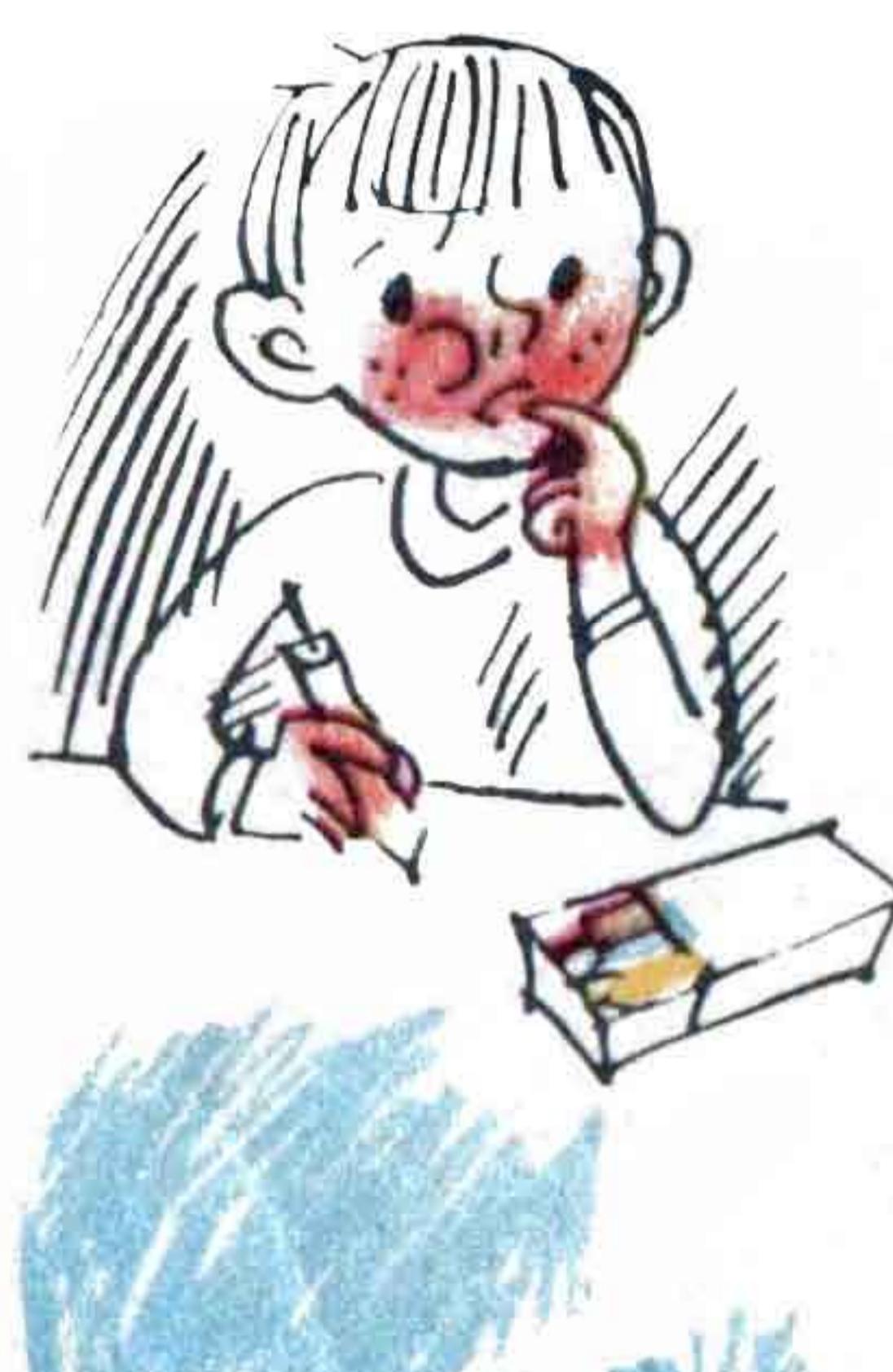
Тала з школи прибігає
І радіє, аж співа:

— Наша вчителька не знає,
Скільки буде два по два.

— Як тобі не сором, Тало? —
Аж розсердився дід Панас.

Тала вперлась: — Якби знала,
Не питалася б у нас.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЯК ПЕТРИК ВІТЕР МАЛЮВАВ

Тато купив Петрикові кольорові олівці і зошит. Зошит великий, в голубій обкладинці. А олівці в коробочці. Їх шість: червоний, жовтий, зелений, коричневий, чорний і синій.

І ще один є — сьомий. Тільки цим, сьомим, не можна малювати, бо він сам намальований на коробочці. Наче справжній! Тільки в руки взяти не можна...

Все умів Петрик малювати: і хатинку, і теремок, і дерево, і маленьких чоловічків... А от як намалювати вітер — не знає.

Перебрав він усі кольори. Намалював синю хмарку, жовте сонечко, зелені дерева. А вітер — ніяк не виходить!

Раптом він згадав: одного разу, коли був на прогулянці, — небо захмарилось і зірвався вітер. Дерева зашуміли, верхівки їх нахилилися, полетіли листочки... А в одного дідуся навіть капелюх з голови злетів!

Все це він і намалював, а потім показав татові.

— А й справді намалював ти вітер!.. Молодець! — похвалив тато. — Тільки чому ти дідусявого капелюха намалював, а самого дідуся — ні?

— Тому, що дідусь був лисий, а в мене немає лисого олівця... Зате я намалюю машину! — пообіцяв Петрик.

І через кілька хвилин вже весело гукав:

— Я намалював машину!

— А чому вона червона та ще й на десяти колесах? — посміхнувся тато.

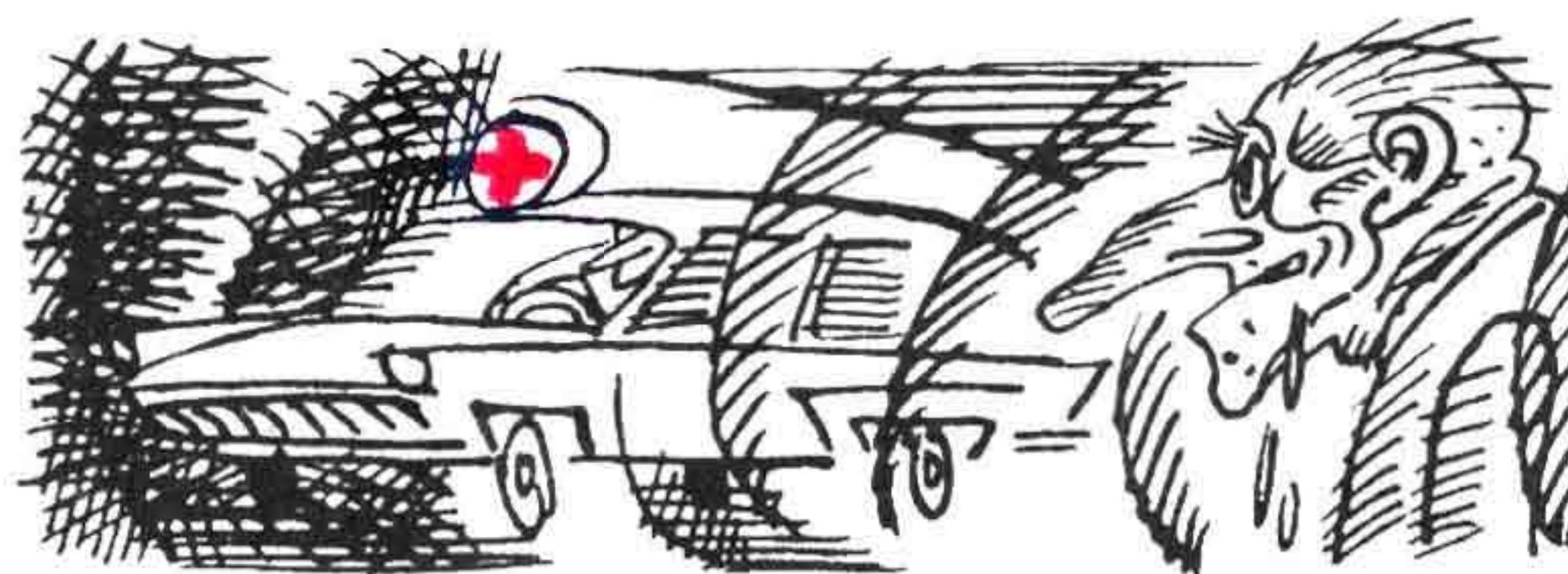
— Червона — бо пожежна... А коліс багато для того, щоб її вітер не перекинув і щоб швидше до пожежі доїхала!

Грицько БОЙКО.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Не щастітъ!

Завітав знайомий мій у гості.
Глянув я на нього — ну й дива-а! —
Не впізнати — шкіра лиши кости,
Почала облазить голова!

Свят! Свят! Свят!.. Ото лиха година!
Не таким його я бачить звик —
Був здоровий завше, мов скотина,
(Вибачте, — здоровий, наче бик).

І от маєш: спав отак із тіла,
Просто — тінь лишилася сама...
Що ж за біда його обслал?..
Думаю — не доберу ума.

Починаю обережно, стиха:
— Щось, — кажу, — подався ти... Гай, гай...
Чи хвороба узялась до лиха?
— Ет, — махнув рукою, — не питай...

«А, гадаю, знати, сердечна рана,
Не інакше, як ота біда».
— Може, — кажу, — зрадила кохана?
— Е-е, якби ж... Усе це — юрinda,

На хворобу ще знайшлися б ліки,
Чи минула б напасть та сама.
А кохання — також не навіки,
Бо нічого вічного нема,

Тут же, бач, такі, сказати б, муки, —
Світові вже білому не рад:
Іншим — щастя лізе просто в руки,
А до мене — повертає зад.

От хоча б узяти мого брата.
Та ж йому — лахва, а не життя:
То, дивись, підскочила зарплата,
То встругнув якесь там відкриття,

То, дивись, померли наші тато,
Тисячу лишили вакурат...
Поділитись довелося з братом...
Ну, та чорт із ним! То, врешті, — брат.

Але ж на знайомих ось дивлюся,
І хапає душу за живе —

Там, де інші покрекрати мусять,
Їм — само до рук усе пливє...

Hi, ти слухай, слухай. Ти не смійся...
От, скажім, сусід у мене є.
Тихе таке стерво. А — не бійся —
Там, де й не сказав би, виграє.

Щастя так і пре йому до хати...
Інвалідну пенсію дали...
А отут — чекати ще й чекати,
Чорт і знає, чи й дадуть коли.

Кажуть, од здоров'я все залежить...
На здоров'я не жаліюсь, ні.
Та коли, було, вчепився нежить,
Бюлетень дали на три лиш дні.

А як, бач, знайшовся у сусіда
В голові якийсь отой тромбон, —
Він собі вилежувався з літа
Аж до січня, наче фон барон.

Як для нього, бачиш, то й — уколи,
І якісь кисневі подушки,
А мене — ні разу й не вколої,
Лиш дали нещасні порошки.

Коли раз я намозолив ногу
(Шиють партачі взуття тверде!),
Викликав швидку ту допомогу.
Думаєш, приїхала? Та де?

А сусід? Ге, він би тим журився!
В нього (і то — правда на всі стол!) —
День, од сили три міне — дивися —
Вже й стоїть машина із хрестом.

Нешчасливий, видно, я од роду.
От небіжчик батечко. Еге ж,
Залишили тисячу, як льоду,
Але й брата залишили теж.

Бач, за іншим щастя йде по п'ятах,
Все йому само кладе у рот,
Тут же усміхнулось раз — так брата
Дав господь... Ну, просто анекдот!

Ex і дола ж! Хворменна гидота!
Таж така паскуда із паскуд
Висушила б навіть бегемота.
Ти ж іще й питаєш, чом я схуд!..

Ну, та що з бідою зі своєю
Я до тебе пхаюсь, далебі?!

Якось чув он, що на лотерею
Аж троячка випала тобі!]

Всі такі ви! Ще от любо-мило
І машину виграєш отак...
От людині щастя привалило!..
Дурням доля годить. Це вже — факт!..

Тю-у-у!.. А ти чого це, вражай сину,
Витріщивсь на мене, мов змія?!

Вже злякався, що оту машину
Замість тебе виграти можу я?!

От, йому, бач, душу виливаю,
Він же — в ложці ладен утопить...
Ну, нічого. Щастя тут хоч маю,
Хоч на ворогів мені щастить...
Він — пішов... (Хоч, правда, ще не скоро),
Я ж — сиджу, засмучений украї:

Це ж, виходить, я — людині ворог!
Значить, я — паскудал.. Ай-я-я-я!

Близького любити ми повинні,
Як себе. Це — заповідь стара...
Я ж тому знайомому
однині
Зичу більше, ніж собі, добра,

Наміри у мене — благородні,
Просто сам себе не впізнаю:
Я молюся: хай би вже й сьогодні
Він розкошував собі в раю,

В райських кущах
на широку ногу
жив би,
нюхав ладановий дим...

Я, на щастя, — грішний.
Слава богу,
Не зустрінусь на тім світі з ним.

БУБЛИК БЕЗ ДІРКИ

«Заждіть, бабусю, ось
ми тільки-но воза складено
і вас підвеземо». «Спасибі, нема коли, треба до Чернігова поспішати».

А знаєте, чого бабуся
не захотіла зачекати?
Стара, стара, а добачила:
воза того зроблено на
Городнянському обозномому заводі Чернігівської області. І не прогадала старенька. Кинулися колгоспники Менського та інших районів складати ті вози, аж — тпру: осі криві, у колесах «вісімки», та ще й таке виявилося, що коли б це у бубликові, ніхто б і претензій не мав, а то... у дошках для настилу і в тих же осіях дірок не виявилось. Кріпiti-монтажувати ніяк! А спорудив і відвантажив завод таких «возів» 60, а станів-ходів 50.

От вам і бублик без дірки!
В. ХУРГІН,
держарбітр.

Виясняють, хто з них ченішний...

Мал. І. КОГАНА

Жокейка про їхні поради

В ТИХІЙ ЗАМОЖНІЙ ШВЕЦІЇ

Шведські хлопчики Ерік і Карл Тулін із міста Варберг два дні не відвідували школи. На третій день занепокоєна учителька подзвонила до батьків. До телефону підійшла пані Тулін. «Мені довелось відвізти хлопців до бабусі, — розповіла вона. — Бо чоловік цими днями заповнював податкову анкету. При цьому він так лаявся, що вживав такі вирази... Не доведи господи, щоб діти таке почули. Потім будуть ще в школі повторювати. Отже, з виховною метою...»

Так що буржуазний преси можна цілком вірити, коли вона на всі лади розмальовує «безтурботне життя в Швеції». От тільки з дітьми кілопоти бувають, коли податкову анкету заповнюють доводиться.

Розпочалося все в Данії. Одна газета зробила цікаве відкриття: в підвалах Копенгагенського університету американська розвідка обладнала станцію підслухування.

Прочитавши отаке, копенгагенці почали звертати увагу на те, на се, пильніше приглядатися до американських друзів. І виявили в своєму місті ще кілька американських станцій підслухування.

ДРУЖБА ПО-АМЕРИКАНСЬКУМУ

Пробудилася цікавість і в інших країнах НАТО, і почалися такі ж відкриття по всій Західній Європі.

Журналісти підрахували: американці устаткували у тих європейських країнах близько 2000 станцій підслухування.

Це — заради дружби, бо ж сказано: для справжнього друга не може бути таємниць!

ОЦЕ — ДОСЯГНЕННЯ!

Член Верховного суду держави південноафриканських расистів якийсь собі Стейн на прес-конференції в Кейптауні жбурляв у натовп журналистів цифру за цифрою, буквально заходячись від захоплення.

Вони й справді можна луснути з гордощів, повідомляючи, приміром, що за два останні роки кількість «мешканців в'язниць» (вираз пана Стейна) подвоїлася, сягнувши вже за шістсот тисяч чоловік. По дванадцять тисяч в'язнів щомісяця! Є, є чим похвалитися! А коли додати, що пан Стейн ще багато говорив про «остаточну перемогу сил порядку», про «неухильний курс уряду», то можна сподіватися, що південноафриканські расисти мають на оці ще й цю цифру переплюнти.

ЗА СЛОВЕСНИМИ ВИРЕБЕНЬКАМИ

В країнах Заходу люблять висловлюватися делікатно: замість слова «капіталіст», там часто вживають слово «роботодавець». А недавно за аналогією з'явилось на світ більше нового слова — «роботобравець». На думку юристів, воно звучить краще ніж «робітник». Отак з людини, яка тільки бере, напітналіст перетворюється на людину, яка щось дає. А робітник — на людину, яка не дає, а одержує.

Але в історії, яку розповімо, будемо дотримуватися старої термінології.

В швейцарському місті Херіза живе старий робітник Еміль Боднеман. П'ятдесят років пропрацював він на одному підприємстві! В день цього п'ятдесятиліття хазяїн поздоровив свого вірного робітника і оцасливив його подарунком — подарував... латану сорочку. Про це навіть газета «Франкфуртер Рундшау» писала.

Робітник відмовився од подарованої лахи. Хазяїн відчув себе ображеним такою неповагою до його персони і подав на Боднемана в суд.

Суддя не знайшов у діях робітника (і хазяїна теж!) «елементів образу». Але вимушений був з жалом констатувати, що між двома категоріями швейцарських громадян — «роботодавцями» і «роботобравцями» — немає гармонії.

От невдачні робітники! І назуву їм симпатичну придумали, і подарунками, бачите, вшановують, а вони ніяк з хазяями не хочуть порозумітися.

ШИРОКІ МОЖЛИВОСТІ

Хто має німецьку вівчарку, той має можливість при бажанні зробити в Нью-Йорку чудовий бізнес — за гарний екземпляр там віддалять аж 4000 доларів! Фірми, що торгують собаками, уже не спроможні виконати всіх замовлень на вівчарок, доберманів і бонсерів.

Чому у нью-йорків спалахнула раптом така палка любов до наших чотириногих друзів? На це питання проливає світло офіційна статистика: протягом минулого року в Нью-Йорку зареєстровано 904 убивства, 1840 згвалтувань, 54405 розбійницьких нападів, 175556 зломів у квартирах і магазинах, 74440 крадіжок автомобілів. А газета «Нью-Йорк Таймс» вважає, що справжня кількість злочинів перевищує офіційні дані процентів на 30.

Західнонімецький журналіст Альфред Круценштірн, який довгий час живе у Нью-Йорку, пише: «Навіть у власних квартирах нью-йоркці не почують себе спокійно. Хто має багато грошей, той оселяється тепер у багатоквартирному будинку, порядки в якому — немов у військовій фортеці. Там біля входу патрулюють озброєні охоронці, які не впустять жодної сторонньої особи, в коридорах встановлено потаємні телевізійні камери і сигнальні пристрої. Двері квартир замкнені хитромудрими замками, ланцюжками і засувами...».

Але нью-йоркці не обмежуються тільки досягненнями техніки — розживаються і на собак. Отож за піорядну вівчарку можна вторгувати на автомобіль.

Нічого не скажеш — країна широких можливостей.

Народні Успіхи

МІНЯЮТЬСЯ

— Чи правда, що ти б'єш свою дружину палицею, а вона тебе началкою?
— Не зовсім так, іноді ми з нею міняємося!

У КРАВЦЯ

— Ви одружени? — запитав кравець замовника, знімаючи мірку для костюма.
— Одружений.
— Тоді запишемо: «Зробити потайну кишеню в підкладці піджака».

Повідомив О. П. БАЗИЛЮК з с. Лісківців Кам'янець-Подільського району Хмельницької області.

НЕ СІМОХ, А ТРЬОХ

В автобусі, усівшись на дитячому місці, бурчить ограйна тітка:

— У людей, не встигнеш зайти в автобус чи трамвай, зразу місце уступають, а тут... як не займеш...

— Громадянко, — звернувся до неї дідок в окулярах, — а це не ви щойно при посадці сімох звалили?

— Не сімох, а тільки трьох, — відрізала тітка.

Повідомив Д. МАЮК з с. Вороновиці Вінницької області.

ЛЮБОВ З ІНТЕРЕСОМ

— Петю, кого ти більше любиш — маму чи тата?
— Сьогодні маму, а завтра тата.

— Чому?
— Мама купила мені цукерон сьогодні, а тато сказав, що завтра принесе.

Повідомив Г. ХАРКОВЕЦЬ з с. Котляревого Жовтневого району Миколаївської області

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Діти в дворі завели розмову про те, чий батько сильніший.
— Мій, мій! — загомонила дівчина.

— Ні, мій найсильніший, — сказав п'ятирічний Петко.

— Чому?
— А моєму таткові допомагає звір, який у ньому спить.

— Як?! Не може бути!

— Чому не може? Коли мама кричить на тата, він завжди говорить їй: «Не буди у мені звіра».

Повідомив І. ГЕРЖОВАН з м. Суворова (Молдавія).

ТОСТ

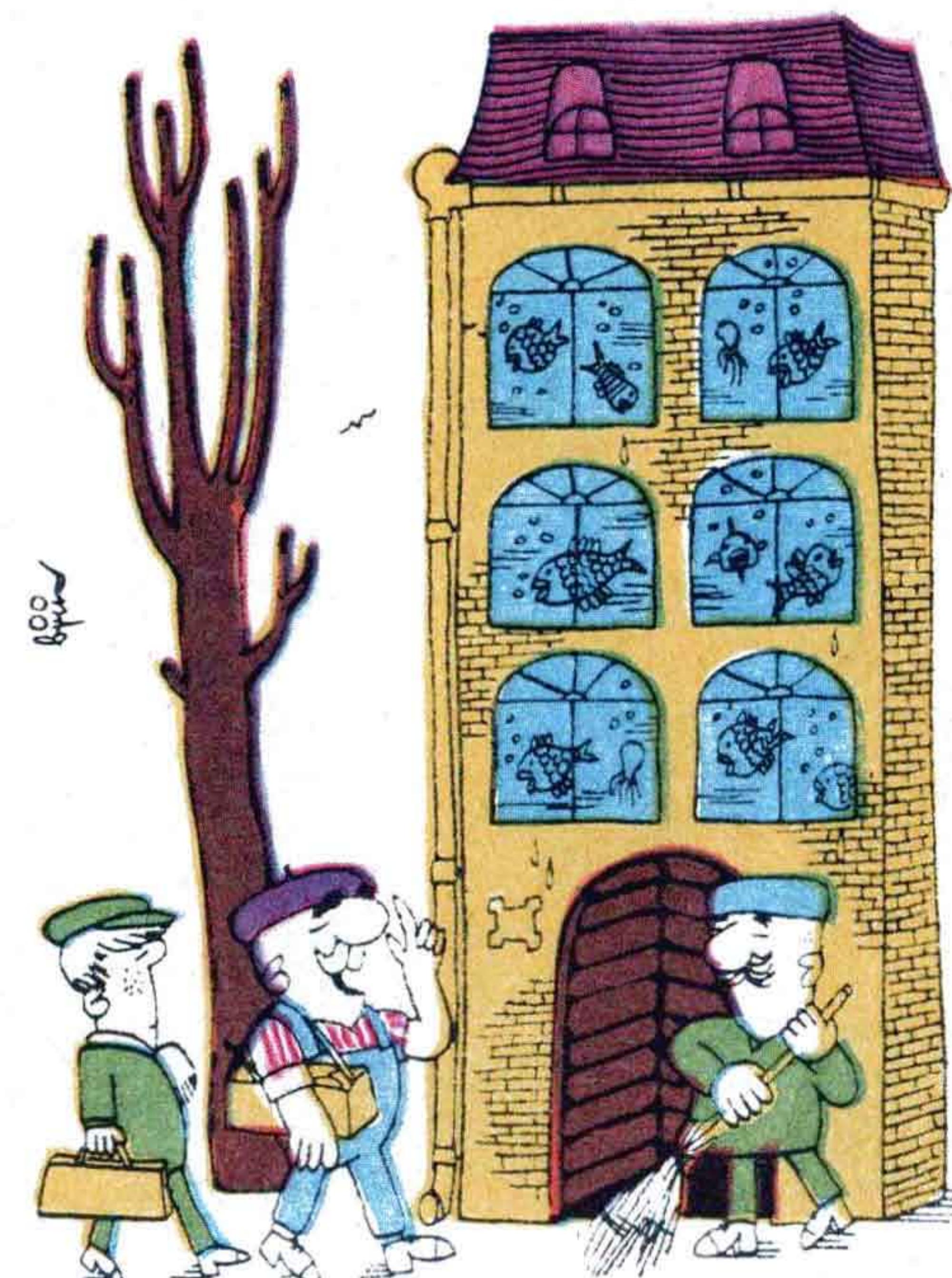
Сів батько обідати. Налив собі чарну. Наливає і синові.
— Вовко, давай зап'ємо за те, щоб у тебе двійок не було!

Повідомив Л. Н. РАКИВНЕНКО з с. Келлеровки Кокчетавської області Казахської РСР.

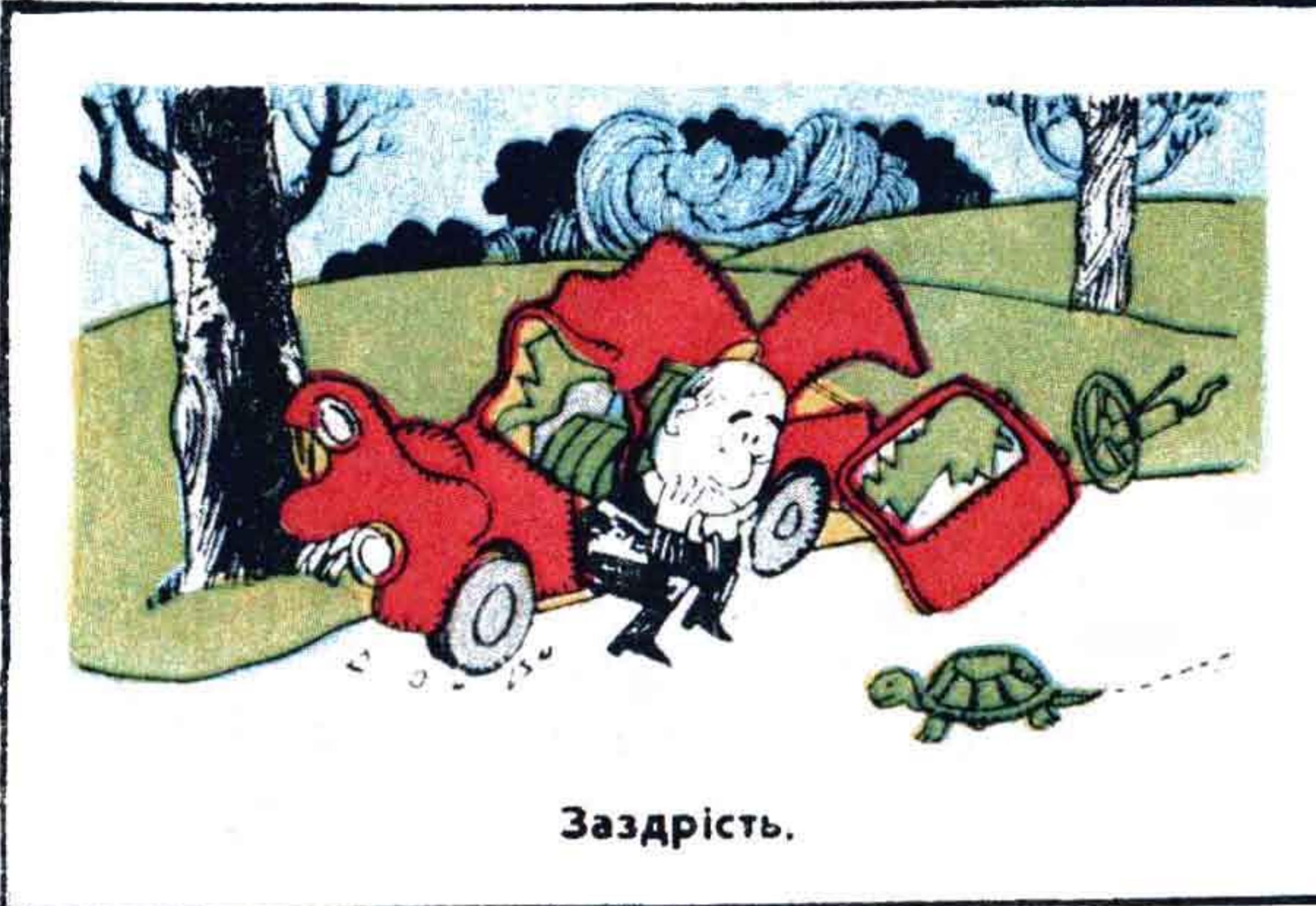

Ludas Matyi

У нас у гостях угорський сатиричний журнал «ЛУДАШ МАТЬ» м. Будапешт.

— Це з цього будинку дзвонили, що зіпсувався кран!

Заздрість.

ПІЛЬНА ДРУЖИНА

— Звідкіля в тебе стільки грошей, Йене!..

— Я хотів би поговорити з інженером, який запроектував таку маленькую ванну.

— Будь ласка, ось він...

В АМБУЛАТОРІЇ

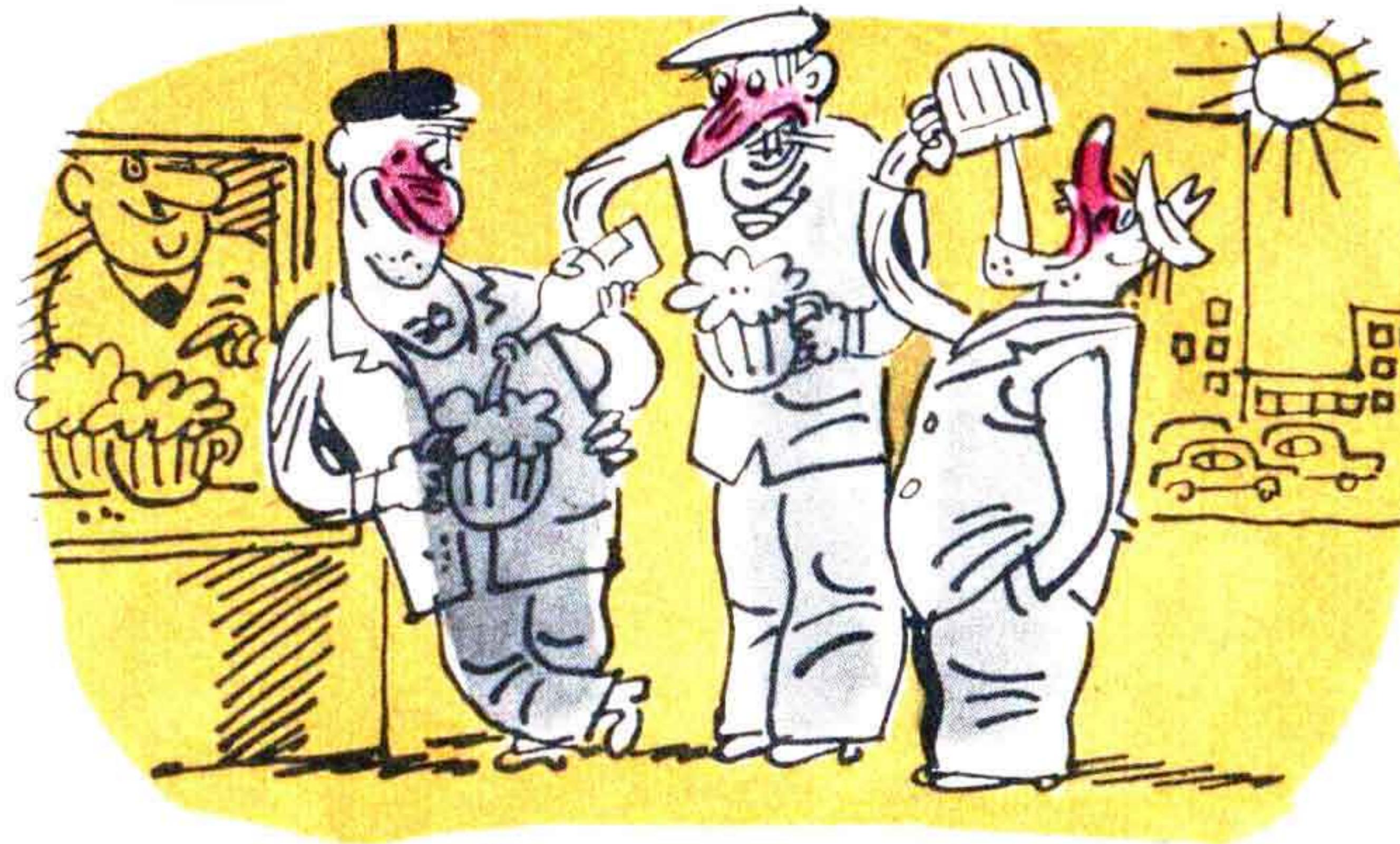
— А якщо я роблю отак, то що ви відчуваєте у шлунку?

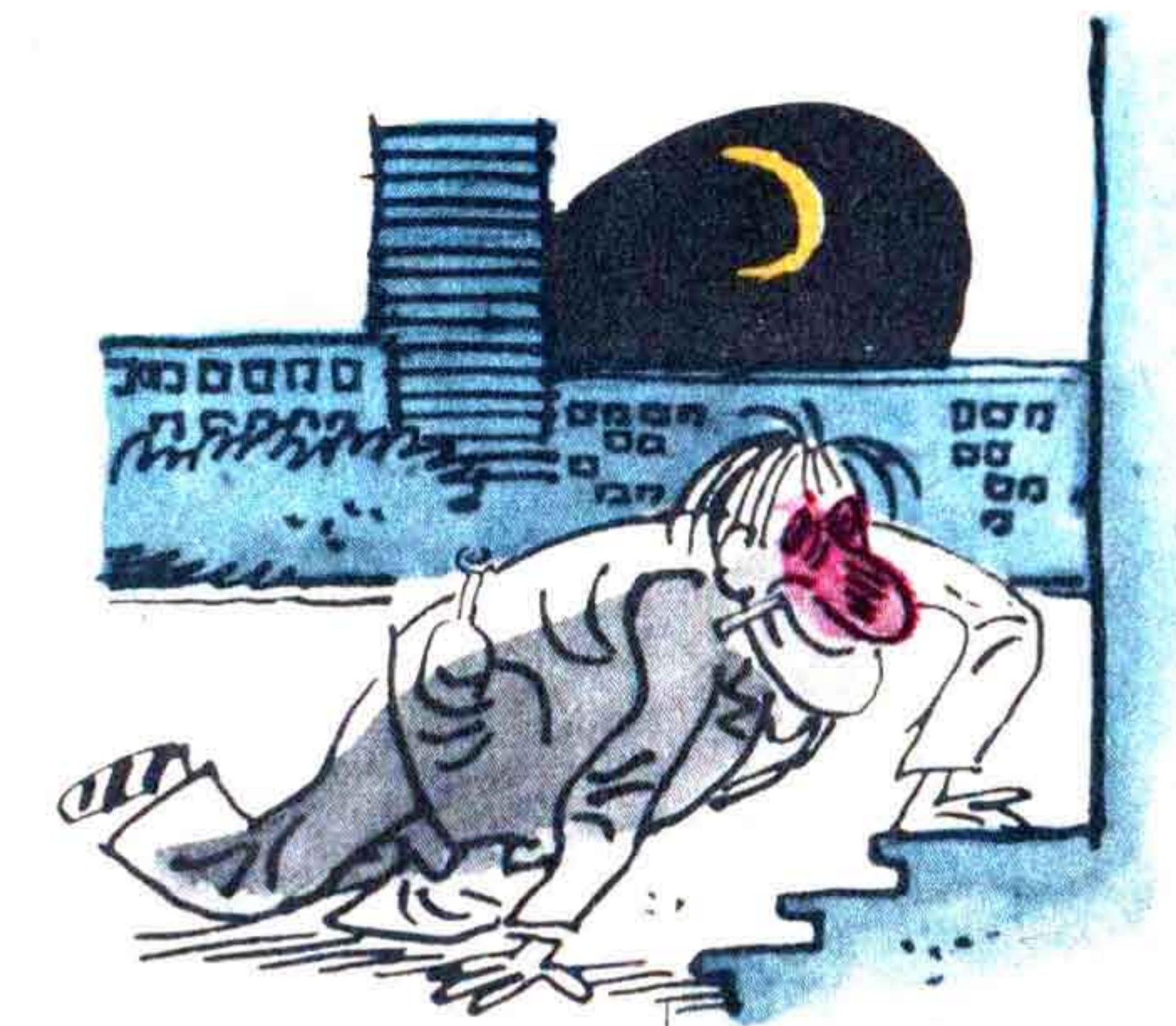
— Вічно ти того ключа десь захнеш!

На двох.

На трох.

На чотирьох.

Веселі бувальщини

ТУТ КЛЮЄ НАЙКРАЩЕ

Відомий німецький кіноактор часів німого кіно Отто Верніке був заповзятливим рибалкою. Одного разу хтось із знайомих запитав його, чи не може він порадити місце, де б риба добре клювала.

— О, — відповів Верніке, — я знаю таке місце, бо я там щодня рибалю. Якщо вийшати з міста на захід по головному шосе, то через три кілометри буде відгалуження з табличкою «Приватна ділянка. Проїзд заборонено». Не звертайте уваги на цю табличку, ідьте сміливо. Потім звертайте на вузеньку стежку з написом «Іздити заборонено». Скорі побачите паркан з табличкою «Стороннім вхід заборонено», а поруч брама, яку ніхто не стереже. Ідьте через цю браму і за двісті-триста метрів ви опинитесь на березі ставка, де стоїть великий щит з написом «Рибалити суворо заборонено». Це і є те саме

місце, де риба найкраще клює! Я щодня в цьому пerekонуюся!

ЗА РОБОТУ НА ВУЛИЦІ

У Копенгагені біля театру після концерту Шаляпіна до співака звернулася жінка:

— Пане Шаляпін? Я баронеса Унтенгут... Щось не видно моого шофера. Гукніть, будьте ласкаві, голосніше: «Карл!»

— П'ятсот марок.

— Що «п'ятсот марок»? — витріщила очі баронеса.

— Цю суму я беру з вас за роботу на вулиці, — пояснив Шаляпін.

— Згодна.

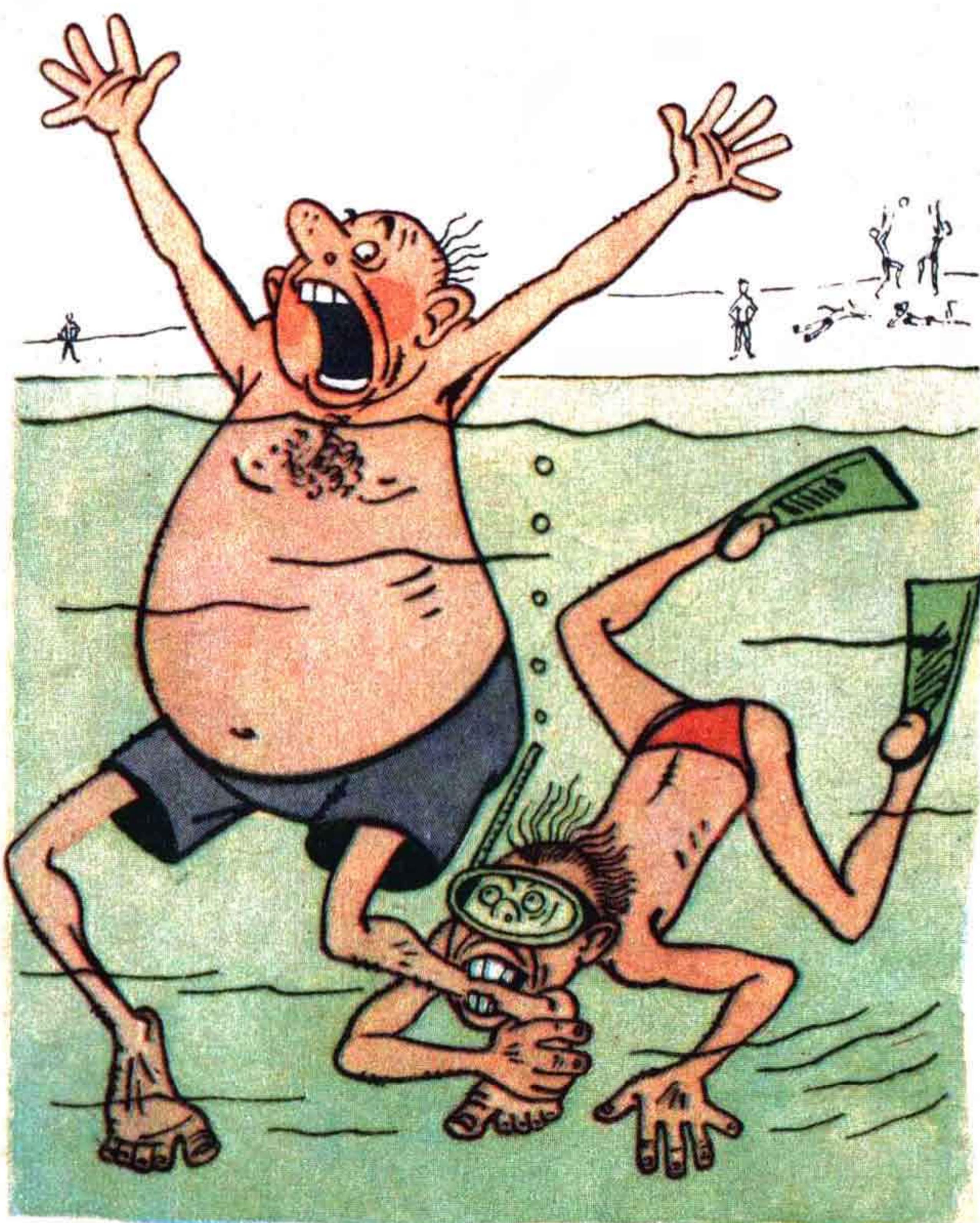
— Ка-арл! — на всю потужність своїх легенів вигукнув Шаляпін.

Підіхала машина баронеси. Шаляпін сказав водієві:

— Одержиш від своєї хазяйки 500 марок і не забудь випити за мое здоров'я.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Критика знизу.

Дружне ПЛЕСЕ!

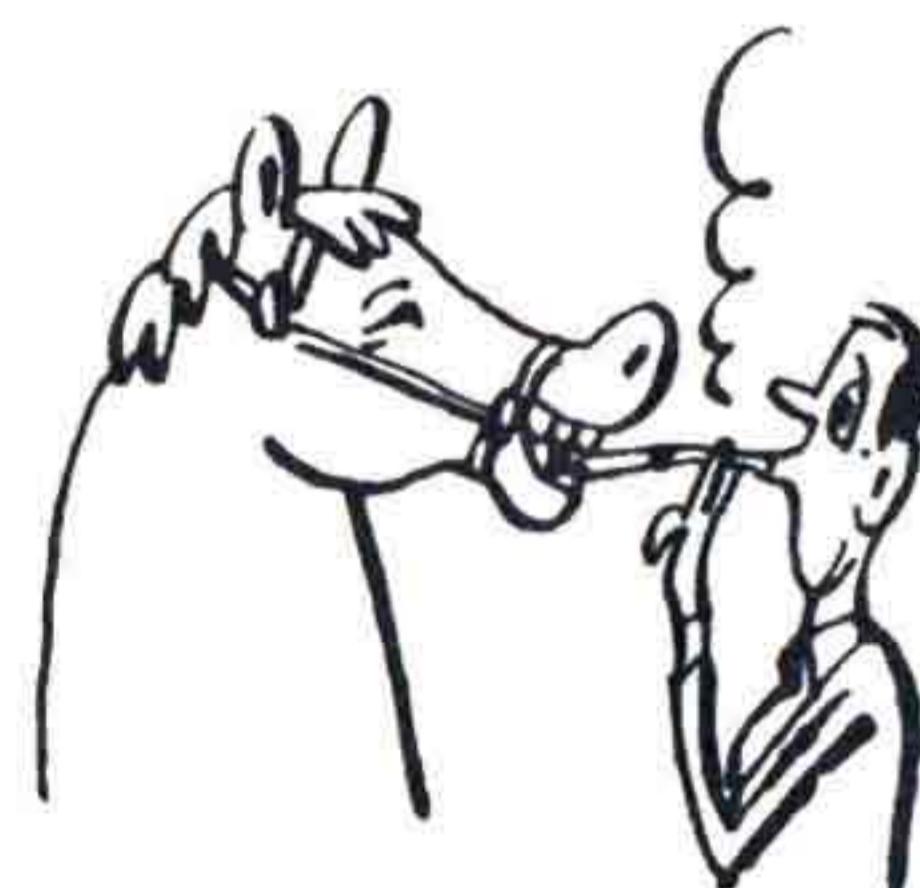
Ти, певне, чув, що один грам нікотину може вбити абсолютно здорову і цілком працездатну коняжку. Це, однак, не повинно викликати великого занепокоєння серед кінського поголів'я. Відомо ж бо, що коней, які палять цигарки, значно менше, ніж людей, що грішать цим ділом.

От курцям дійсно треба непокоїтися за своє здоров'я. А втім — не всім. Менш за все повинні турбуватися ті, які користуються продукцією Кременчуцької тютюнової фабрики. Чому? А тому, що цигарки згаданої фабрики набиті не так тютюном, як мотузками. А в мотузці, як відомо, нікотину не дуже багато.

Отож, Перче, якщо і ти курець, то, як лікар, можу тобі порадити: купуй цигарки тільки Кременчуцької фабрики.

В. ГАЛКІН,
лікар.

м. Полтава.

Чи можеш ти нам роз'яснити, що означає термін «найближчий час»?

У відповідь на скаргу про те, що вже півроку у нашому селі мовчать радіорепродуктори, голова виконкому Васильківської райради т. Мишелов тобі повідомив: «Зарах спеціалістами-зв'язківцями проводиться ремонт і реконструкція радіолінії і найближчим часом роботи будуть закінчені, радіо буде працювати».

Уточнимо, що свою відповідь голова райвиконкому тобі надіслав 26 листопада 1969 року. Тепер, якщо ми не помилуємося, вже червень 1970 року, а репродуктори наші як мовчали торік, так і досі ще й не писнули.

То що ж воно, Перче, за «найближчий час»? І до чого він найближче наближається?

КОЛГОСПНИКИ
(15 підписів).

с. Погреби
Васильківського району
Київської області.

Ти, певне ж, чув про бабу, яка, не мавши кілопоту, взяла та й купила собі поросся. Говорячи по широті, тій бабі ще можна позадріти. Бо її кілопіт — то іграшки в порівнянні з тим, що я називаю на свою голову, купивши електронасос.

Не встиг я з тим насосом ще й наблизитися до води, як виявилося, що качати її він неспроможний: мотор несправний.

За твоєю, Перче, допомогою Новонаховський електромашзавод мені цей мотор обміняв на інший, але... з погнутим валом. Виходить, що все одно електронасос працювати не буде. Однак цього разу я його вже і обмінти не зможу, бо працівники заводу собі на пам'ять залишили технічний паспорт свого виробу.

Цікаво було б знати, Перче, з якою метою Новонаховський електромашзавод випускає у продаж свої насоси: щоб вони качали воду чи гроши з кишені довірливих людей?

М. МОРГУН.

м. Бахмач
Чернігівської області.

Допоможи нашому колгоспові придбати паровоз. Старий чи новий, аби тільки більше важив. Бо справа ось у чому. Купили ми в районному об'єднанні «Сільгосптехніки» трактора. Прийшли забирати, а нам кажуть: «Дві тонни металобрухту здайте».

Повізбиравали, що де було, здали. Та дізналися про це товариші з районного виробничого управління сільського господарства. І почали товаришів з «Сільгосптехніки» бештати: «Навіщо трактора віддали? Хай би ще й нам дві тонни металобрухту здали»...

Так ото ж ми, Перче, хочемо про всяк випадок придбати паровоз. На металобрухт. Бо збираємося купувати ще один трактор. А хто зна, кому і скільки металобрухту ще від нас заманеться. В районні організації багато.

М. ЗАРУДНИЙ.

К-п «Маяк комунізму»
Білопільського району
Сумської області.

ЮРИДИЧНИЙ ЛЯПАС

Саме не «ляпсус» і не «казус», які мають більше відношення до юриспруденції, а ляпас. Банальний ляпас.

Сидимо оце в редакції і гадаємо: був ляпас чи не було? Може, й не було ніякого ляпса, може, й не «склопотав» його слідчий Нововолинської (Волинська область) райпрокуратури Олег Іванович Лепишев, а написав у скарзі про ляпас, щоб жалісливіше було. Скарга сама й без ляпса дуже оригінальна:

«Я, Лепишев Олег Іванович, зламав сокирою двері у квартирі громадянки Войчука Надії Степанівни, яка проживає у місті Нововолинську по вулиці Садовій у будинку номер двадцять шість. Через зламані мною двері я проник на кухню, а вже з кухні видер вікно і залиш у кімнату з сокирою. Саме в той момент, коли я всунув свою голову в дірку, де було вікно, громадянка Войчук Надія Степанівна нанесла мені ляпса по лівій щоці. Прошу суд розібрати мою скаргу і покарати громадянку Войчуку Н. С. по статті 190 КК УРСР.»

Але для того, щоб зрозуміти, чому це слідчий атакував чужу квартиру з сокирою, мужньо ризикуючи схопити ляпса, треба почати, як казали стародавні, від Адама. Вірніше, від Василя. Від Василя Войчука, чоловіка Надії Войчуку, «авторки» ляпса. Свого часу інженер В. Войчук працював у львівському тресті «Львівсьльбуд», і трапилося йому якось наприкінці 1968 року два дні не вийти на роботу. На своє виправдання Войчук при-

ніс повістку з Нововолинського військкомату, яка свідчила, що ці два дні він прогуляв не з своєї вини. Не знаємо, як там воно далі було, але керівництво «Львівсьльбуду» повістку до уваги не взяло і звільнило Войчука з роботи. Законно чи незаконно звільнити Войчука з роботи, ми з'ясовувати зараз не будемо, бо не в тім суть. У всякому разі, сам Войчук вважає, що незаконно, і починає скаржитись в усі інстанці. Одна така його скарга надійшла до республіканської прокуратури. Хвилиночку терпіння, до історії з ляпсом залишився один крок.

Республіканська прокуратура надсилає скаргу В. Войчука до Львівської обласної, обласна прокуратура, в свою чергу, передає цю скаргу до прокуратури Залізничного району м. Львова, на території якого дислокується трест «Львівсьльбуд». Прокурор Залізничного району Л. В. Сопілко вирішив на власні очі побачити оту злощасну військкоматівську повістку, яка наробила стільки рахуби Войчуку, і з'явився із своїм колегою, прокурором Нововолинського району Волинської області т. Думалом. Прокурор т. Думало виявився, як і належить прокуророві, людиною діловою і рішучою. Він викликав слідчого Лепишева і наказав:

— Щоб мені повістка була!

— Буде! — відказав Лепишев і взявся виконувати розпорядження начальства. Виконував він його теж по-діловому і рішуче. Олег Іванович Лепишев викликав у прокуратуру дружину Вой-

чука, інженера Нововолинської автобази Надію Степанівну Войчуку. Потім з ескортом міліціонерів повів її через все місто до її будинку. І тут трапилось непередбачене: Надія Степанівна залишила ключі на роботі! Ця дрібна деталь не могла зупинити службового ентузіазму Олега Івановича, і він заходився спершу виламувати двері, а вже потім властовувати обшук, шукати злощасну повістку. Десь під час цієї операції Надія Степанівна, висловлюючись мовою міліцейського протоколу, і завдала Олегу Івановичу образи дію. У всякому разі, він запевняє, що ляпас мав місце.

Був ляпас чи не було ляпса, хай розбираться юсти. А от що було грубе порушення соціалістичної законності з боку працівника прокуратури, тут вже й не юристам ясно. Правда, сам прокурор Павло Григорович Думало ніякого порушення у всій цій історії не вбачає. Він щиро здивований:

— Невже ж прокуратура не має права зробити обшук?

Чому ж не має? Має. Тільки, мабуть, трохи не в такій формі. Нам здається, що виламування сокирою замків не входить в юрисдикцію навіть слідчих Нововолинської райпрокуратури. Після таких діянь слідчому Лепишеву варто було б червоніти і без ляпса.

М. БІЛКУН.
М. ПРЯДКО.

(СПЕЦВИПУСК)

До відома наших читачів і читаків. Сьогодні ця рубрика має дещо інший зміст. Замість копій з безграмотних довідок, актів, заяв, оголошень тощо — вміщуємо портрет.

Знайомтесь: Михайлло Іванович Білонрініцький — директор Городівської початкової школи Бориспільського району на Київщині.

— За які заслуги випала йому така честь? — може, хто поцікавиться.

Будь ласка. Михайлло Іванович удостоївся такої честі за винахідство. Він винайшов спосіб популяризувати своє ім'я. Способ, правда, не новий, але вірний. Береш підшивку журналу «Кронодил» чотирирічної давності, заглядаєш у розділ «Нарочно не придумаєш», вибираєш, що там тобі до смаку, переписуєш, перекладаєш на українську мову і... алорум у «Перець».

Розрахунок простий — хто там пам'ятає, що чотири роки тому в «Кронодилі» під рубрикою «Нарочно не придумаєш» друкувалося? I, уявіть собі, розрахунок виправдав себе.

Таким робом прізвище М. І. Білонрініцького з'явилось на сторінках нашого журналу.

При зустрічі з «автором» вияснилось, що Михайллові Івановичу дуже вже хотілося надрукуватися на сторінках мільйони читачів. Редакція зного була відмінна, що з Михайллом Івановичем познайомилася саме прізвище під кількома рядками дрібного петиту — це одне, а портрет і замітка, вміщені в журналі, то вже зовсім інше.

Вітаючи Михайлла Івановича з дебютом у «Перці», редакція заодно попереджає інших «авторів» — любителів потягти — переписати чужу гумореску, байку, вірш і таке інше, що на сторінках «Перця» завжди знайдеться місце і для їхніх портретів.

О. Ч.

«Мене бухвером вдарила автомашіна в одне місце, а іменно — РВА 99-61. Шофер вийшов подивитись, що я роблю під машиною. Коли ж я його попросив відвезти мене до лікарні, то його напарник всунув носа туди, куди йому не положено, і сказав: «Йому вже треба доски на гроба, а не лікарня»...

«Коли я попросив у транспортиста отвортити, то він почав тинати мені

дулі в морду і менати, так як я Ко-зел, тобто, така в мене фамілія».

«Петро положив мене на підлогу і почав м'яти боки, а потім сказав, що скрутить голову і буде нею гррати в футбол».

(Із заяв до міліції).

Зібрав В. КАПЛУН.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 12 (838)
(на українському языку).

Здано до набору 18. V. 1970 р. Підписано до друку 2. VI. 1970 р.
Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 10199.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для

Зам. 02653. Тираж 1.950.000 прим.

<http://perec-ua.livejournal.com/>

ЩУКА І В'ЮН

БАЙКА

Чи люди Щуку вкинули в ставок, чи у ставку зубаста й народилась, — факт: прожива! Одержує пайок: на день пічкурика — і з долею змирилась.

Якось ту Щуку В'юн стрівав:

— Це ти? — питаеться. — Жива?!

— А що б могло зі мною статись?

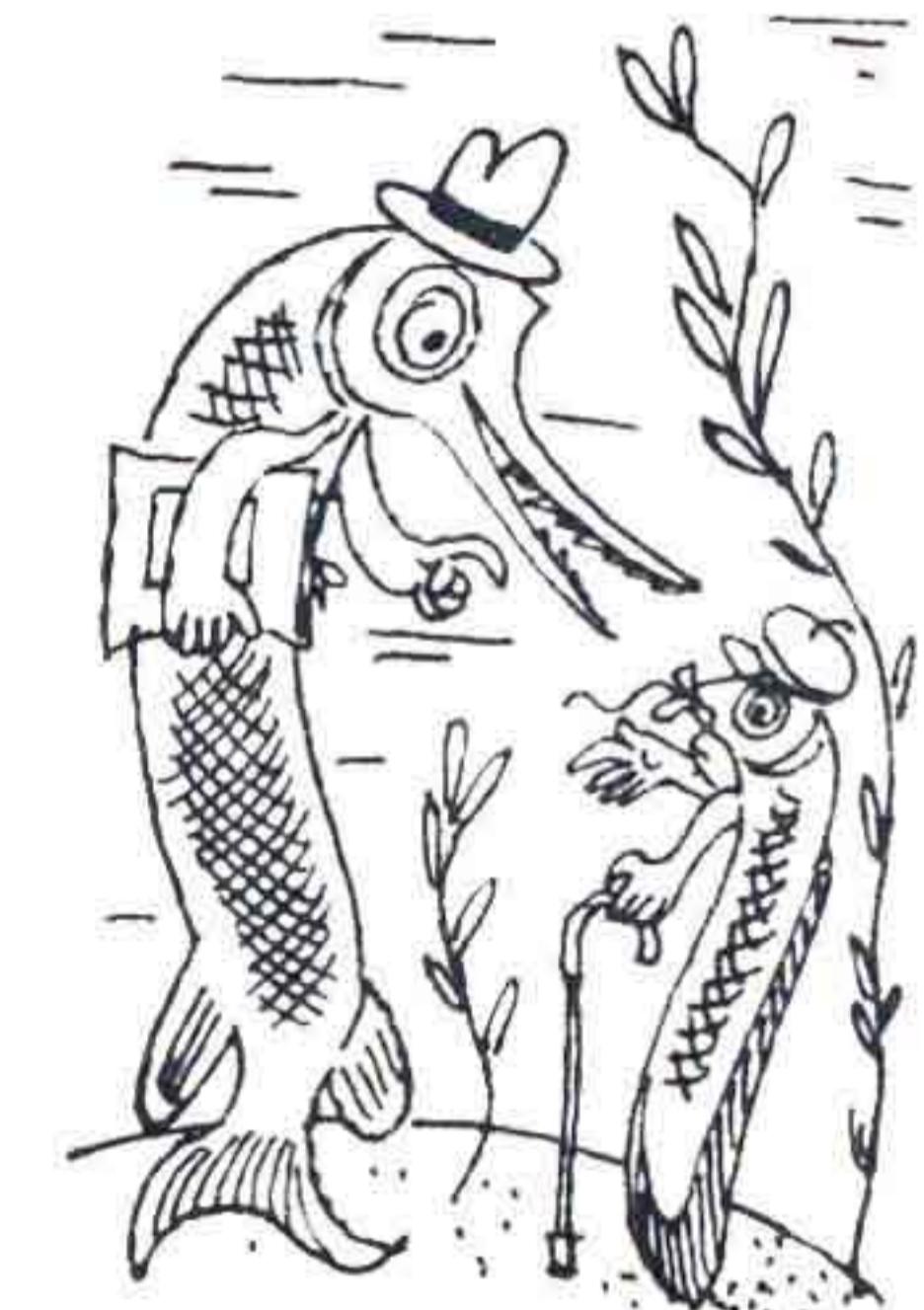
— Та на пічкуриках того... не розгулятись. Тож і дивуюся: товстуху ледь пізнав!

— Хоч ти і В'юн, а маху дав, бо все написане сприймаєш емоційно. Пічкур — це офіційно!

Але (між нами, знають це не всі) крім пічкурів, тут є ж і карасі!

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
Сумської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Пригощайтесь, ми тільки-но повечеряли...

СБІВИ

TERMІНОВО ПОТРІБНИЙ

здоровий глузд, щоб покінчти із перевозками швейної вати із Грузії у Чернівці, де є місцева ватна фабрика, а чернівецької вати — в інші міста.

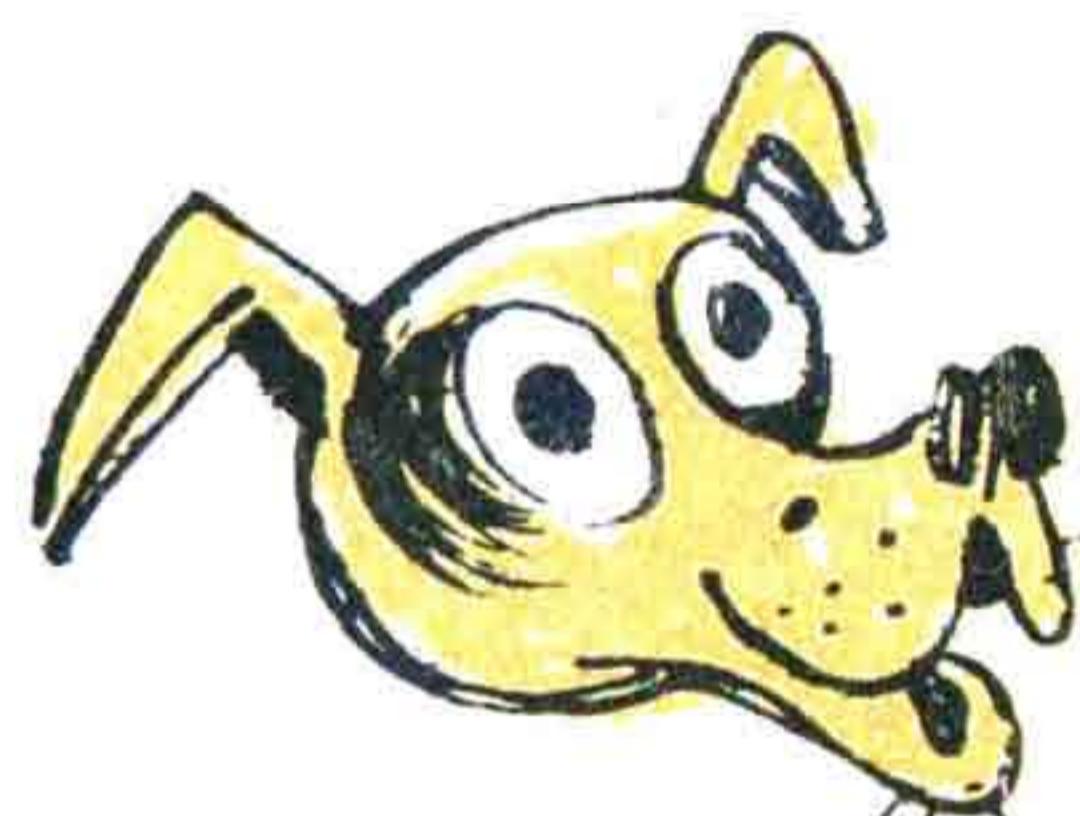
ОПЛАТА

за рахунок коштів, зекономлених на цих безглуздих перевозках.

Всі не ті, хто ці перевозки планує.

ПОЗЧУМО

в Сірка очі,

бо власними дивитися
НЕ МОЖЕМО
на явний брак, який ми
спалили колгоспові ім. Чапаєва під виглядом автомата-
ичної телефонної станції.

Могилів-Подільський
району зв'язку
Вінницької області.

Громадськість села Рацеве Чигиринського району Черкаської області

З ВЕЛИКИМ СУМОМ ПОВІДОМИЛЯ

про ТРАГІЧНУ ЗАГІБЕЛЬ надії на відкриття нового сільського Будинку культури у 1970 році.
ГРОМАДСКА ПАНАХИДА відбудеться в кабінеті начальника пересувної механізованої колони № 5 тресту «Черкассільбуд», яка пересувається по цьому будівельному об'єкту уже сьомий рік, а довершити його ніяк не спроможеться.

оголошення

РЕГУДЯРНО

СКИДАЄМО

стічні води у річку Синицю!

ГАРАНТУЄМО
річній живності від Ульяновки до впадіння Синиці у Південний Буг вічний упокій!

РЕКОМЕНДУЄМО

мешканцям прибережних сіл — Шамраївки, Кам'яного Броду, Синиївки та Сабатинівки — щільно зачинятися в хатах і одягати протигази.

У дні спуску стічних вод за озон у навколошньому повітрі не ручаемось.

АДМІНІСТРАЦІЯ УЛЬЯНОВСЬКОГО ЦУКРОЗАВОДУ.
Кіровоградська область.

РОЗШУКУЄМО

чорта, якому відомо, чому у шифоньєрах виробництва Кременчуцького деревообробного комбінату відсутні ніжки, пільчики та ящички-комодики. На запитання Зачепілівської райспоживспілки (Харківщина), а де ж ці деталі, дирекція комбінату відповіла:

«А чорт їх знає». Хто знає, де отої чортизенайка, просимо негайно сповістити.

ЗАПРОШУЄМО

на роботу (на громадських засадах) пенсіонера-контролера, який би розбирався у числах календаря і нагадував нам, коли пенсіонерам слід пенсію виплачувати.

Завідуючий
Києво-Святошинським
райсоцзабезом
І. БУТНИК.

ЗАМОІЧУЄМО КОНКУРС

на кращого обіцяльника. Він повинен мати неви-
черпний запас обіцянок. Бо ми свої творчі можли-
вості вичерпали, сім літ обіцяючи провести телеві-
фон у родильний будинок колгоспу «Маяк». Плата за згодою:
за такою адресою:

Чернігівська область,
Носівка,
районний вузол зв'язку.